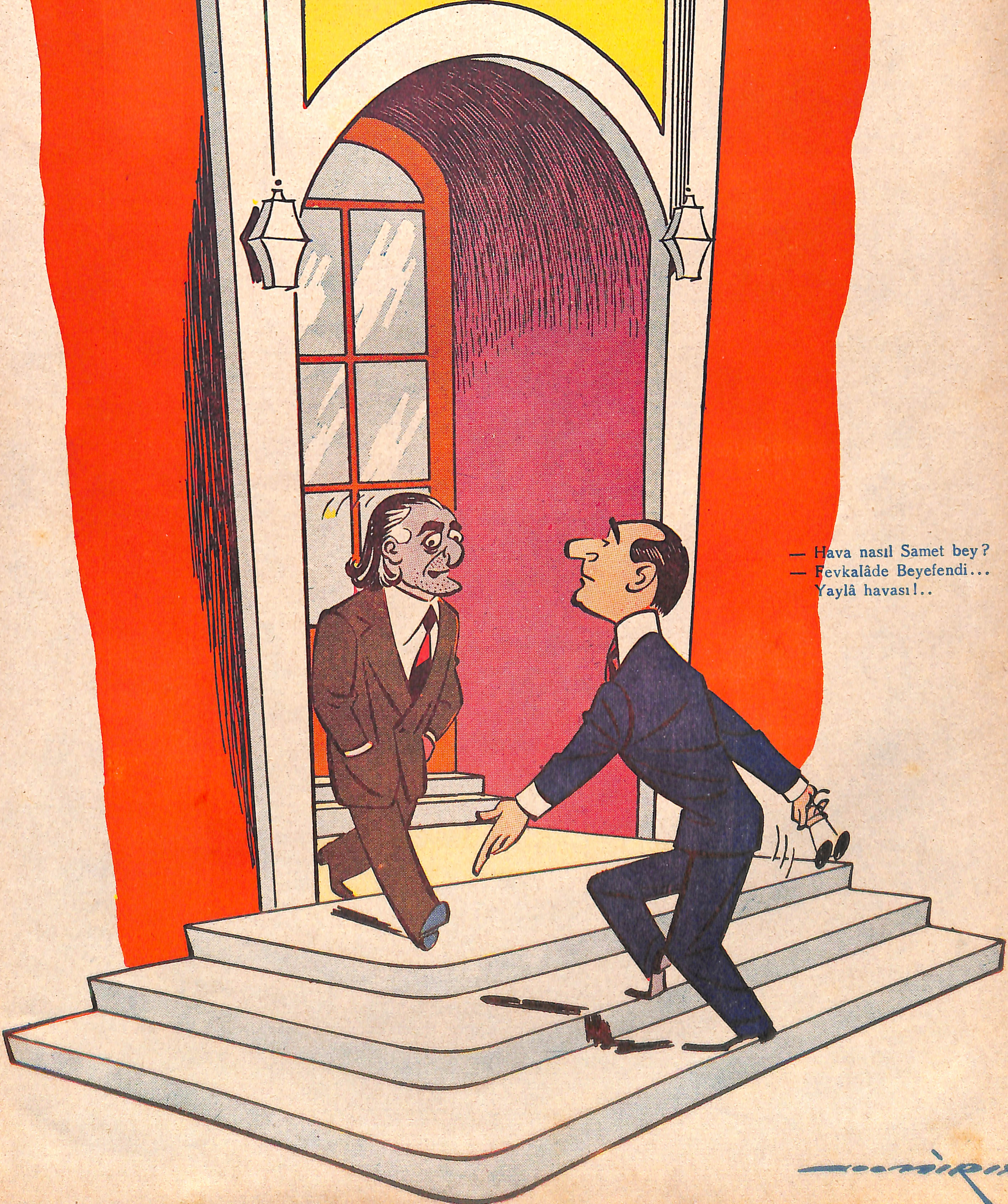
Akbaba

58-349

— Hava nasıl Samet bey?
— Fevkalâde Beyefendi...
Yaylâ havası!..

Bundan Sonra Yalnız Zevkiniz İçin Çalışabilirsiniz!

FAAL d-493

Bu imkânı İş Bankası sizlere hazırladı! Ayda asgari 2000 lira kira getiren İstanbulda Göztepedeki 6 daireli apartmanın tamamına sahip olacak talihli rahata ve refaha kavuşacak, hayatını kazanmak mecburiyetiyle değil, ancak zevki için çalışacaktır.

30 ARALIKTA

1 KİŞİYE 6 DAİRELİ APARTMANIN TAMAMI

24 APARTMAN DAİRESİ

3 ADET 20.000 LİRA

çok zengin para ikramiyeleri

cem'an

İKİ MİLYON

TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ

SAYI: 349 C.: 14 20 KASIM 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

PARAYA SAYGI!

SON günlerde yumurta bulunmaz oldu. Haydi bütün memleket tavukları Kasım Gülek'in bekâr olduğunu öğrenince, geceleri birer birer kendi kümeslerinden kaçıp onun folluğunda yumurtluyorlar diyelim. Pekiy, ya beyaz peynir, ya kaşar peyniri nerede? Lâfla yürütülen peynir gemisinin kaptanı da İsmet Paşa değil ya!... Haydi ona da bir Tevfik İleri tekerlemesi uyduralım: «İnekler, C. H. P. inadiyle sütlerini kestiler» diyelim. E, insaf, denizlerimizdeki lüferlerimize, levreklerimize, barbunyalarımıza ne oldu acaba? Yoksa onları da Hüseyin Balık mı kandırıyor!...

Hayır, hayır, konuyu piyasa dedikodularının üstüne çıkaralım: Son yıllarda git gide azalan, neredeyse sırrolacak bir şey daha var... Bilemediniz, Basın hürriyeti, vatandaş eşitliği falan değil, saygı!... Düpedüz saygı!

Demokrasi ırgatlarına İnönü'nün heykellerini yıktıranlar bir şey unuttular: Onunla beraber iyiye, güzele, büyüğe karşı saygı duygusunun da yıkıldığını!

Şimdi, çocuklarımızın dilinden kalemlerimizin diline kadar bu acı yokluğu duyuyoruz.

Bu saygısızlık, baba ile oğul, ana ile kız, öğretmenle öğrenci, müşteri ile esnaf arasındaki sınırları da aştı, daha tehlikeli, daha korkunç olmaya başladı: Dikkat ediyor musunuz, paraya karşı da hürmet etmez olduk!

Para, bir millî emek mahsulüdür. Onu, alın terimizle sulayarak, göz nurumuzla büyüterek, zekâmızın güneşinde olgunlaştırarak elde ediyoruz. Bu kadar güçlükle kazanılan bir değerin elden çıkarılması bu kadar kolay mı olmalıdır?

Bir çok müesseselerimizin, genel müdür odalarını, kabul salonlarını nasıl zahmetsiz bir kazanç hovardalığiyle süslediklerini biliyoruz. Açış bayramlarının, karşılama törenlerinin, sergi gösterilerinin hesapları ise hesaba sığar rakamlar değildir.

Kolay harcanan paranın türettiği kolay zenginler elinde, Türk parası, artık lâyık olduğu hürmeti görmemeğe başladı. Bir lokantada tek başına yemek yiyen zamane milyonerinin, tabağa on lira bahşiş bırakıp gerile gerile kalktığını utanarak görüyoruz. Bu şahane cömertliğe alışan garson, sizin iki liranıza bir teşekkür fısıltısını bile çok görüyor! Hele küçük alış verişlerde, beş kuruşlar, on kuruşlar, yirmi beş kuruşlar büsbütün aranmaz, alınıp verilmez olmuştur.

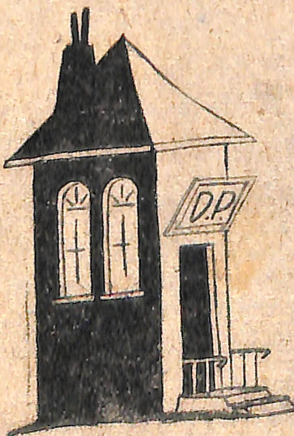
— 130 lira maaşla sekiz nüfusu geçindiren hârika memuru görünüz baylar!

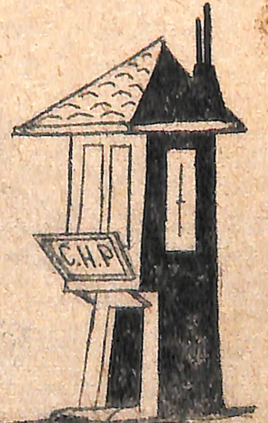
İngilterede, Fransada, Almanyada, pantalon cebinden nezle mendili gibi çekilen ellilik, yüzlük tomarları göremezsiniz. Dolarlar, marklar, hattâ liretler, ütüden çıkmıştır sanki: Tertemiz, tiril tiril!..

İkinci Dünya Savaşının sonunda, batılılar, yıkılan evlerden, fabrikalardan evvel yaralanan paralarını tedaviye, onu sağlığa ve saygıya kavuşturmaya, güvenilir bir kara gün dostu haline getirmeğe çalıştılar.

Paranın değer kazanması, ona saygı göstermekle mümkündür. Namuslu para kolay kazanılmaz. Onu kolay harcayanlara şüpheli gözlerle bakmak hakkımızdır.

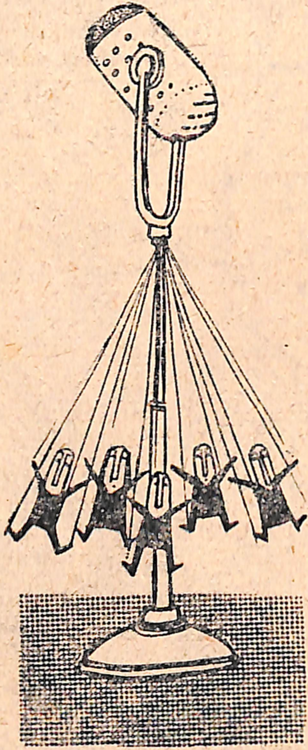
Yusuf Ziya ORTAÇ

Parti değiştirenler!

RADYO meşhurları

BİZİM, memleket şöhretleri dışında bir de radyo şöhretleri vardır: Udî İbrahim Şentel!... Klarinet Emin Gürnefes!... Ses sanatkârı Nalân Kanarya!...

Bu şöhretlerimizin adlarını, Ankara - İstanbul - İzmir Radyolarının her yayın saatinde sık sık duyarsınız. Bir de temsil sanatkârlarımız vardır: Piyes başlarken isimleri teker teker sayılır. Bitti mi, sanki o ördek Türkçesinden, o hindi konuşmasından pek bahtiyar olmuşsunuz gibi, oynıyanların isimleri bir kere daha teker teker sayılır!

Bu meşhur ses sanatkârlarını, bu meşhur saz sanatkârlarını, bu meşhur söz sanatkârlarını ne musiki tarihimiz tanır, ne sahne edebiyatımız. Arasanız, tarasanız, rahmetli İbrahim Alâeddin'in «Meşhur Adamlar Ansoklopedisi»nde bile bulamazsınız. Çakırcalı vardır, Zaro Ağa vardır, Kel Hasan vardır da bu radyo meşhurlarından bir tanesi yoktur!

Akşam eve gelmiş, soyunmuş, yıkanmış, sofraya oturmuşsunuz. Hani söz aramızda, sofra da ne sofra: Tazeyse, çiğnedikçe vıcık vıcık çamurlaşan, bayatsa, dişlerin arasında sıva parçası gibi çıtırdıyarak dağılan melez bir ekmek... Bir ekmek ki, Allah eksik etmesin, nimet demeğe bin şahit lâzım!... Sonra, kilosu yüz otuz kuruşa alınmış yağsız ispanak... Hani ispanağın yağsızı da ancak mahkeme karariyle yenir!

Bâri ruhun gıdası olduğu rivayet edilen musiki ile biraz doyalım der, radyonun düğmesini çevirirsiniz. Spiker takdim eder:

— Şimdi Naile Şençağlar'dan şarkılar dinliyeceksiniz. Refakat edenler...

Ondan sonra sırasiyle sayar: Kanunî falan, tanburî filân... İlk şarkı... Evet, sayın bestekâr Elhac Pestenkeranî efendinin ismi de unutulmaz, onu da öğrenirsiniz. Şarkı başlar:

Âh eden kimdir bu saat kuytuda?
Esme ey bâd esme cânân uykuda!
Şimdi ay bir serv-i simindir suda,
Esme ey bâd esme cânân uykuda!

Ne güzel bir şarkı değil mi?... Acaba kim yazmış?... Hayır, radyomuz için bunun ehemmiyeti yoktur. Kim yazarsa yazsın, mühim olan tellerden serpilen zımbırtılar, gırtlaktan çıkan çığlıklardır!

E, öyleyse şair Faruk Nafiz Çamlıbel'in bu nefis mısralarını ne diye okuyorsunuz?... Sözün, kelimenin değeri yoksa, verin ağzınızı mikrofona ve başlayın notaları terennüme:

— **Dooo re miii faaa!...**

Evet, bize, mehtap altında eski bir Boğaziçi tablosu çizen o güzel şiir, Faruk Nafiz üstadındır. Ama, ne çare ki, edebiyat tarihine giren bu isim Radyoevine girememiştir!

Yalnız bu kadar mı?... Siz:

Sen bezmimize geldiğin akşam
neler olmaz!

Şarkısiyle Nedim'i kıskandıracak çapkın bir nağra atan şairin Hasan Âlî Yücel olduğunu,

Neden hiç durmadan sevmiş bu
gönlüm...

Şarkısını Fazıl Ahmet Aykaç'ın yazdığını ve şu dakika dinlediğim:

Dün gece ye's ile kendimden
geçtim,
Teselli aradım meyhanelerde.
Baht-ı dûn elinden bir dolu içtim,
O neş'e kalmamış peymanelerde!

Koşmasını Rıza Tevfik'in yazdığını radyonuzun ağzından işittiniz mi hiç?...

Geçen akşam, yine böyle, düğmeyi çevirince tanıdık bir güfteyle karşılaştım:

Nereden sevdim o zalim kadını,
Bana zahretti hayatın tadını.
Sormayın, söyleyemem asla adını,
Bana zehretti hayatın tadını!

Beste, Salâhaddin Pınar'ındır. Sanatkâr, sahiden duygulu bir beste yapmış. Hele «Sormayın söylemem asla adını» mısrağına koyduğu çığlık tam bir gönül feryadıdır.

Bu şarkıyı da, udiyle, kemaniyle, kanuniyle kim çaldı, kim söyledi öğrendik... Peki, yazan?.. O yine meçhul!

Ama, arkadan, altı üstünü tutmaz bir türkü söylendi:

Yanıyor mu yeşil köşkün lâmbası!

E, sonra ne olmuş?...

Hiç bitmiyor bu gönlümün
dalgası!

Daha sonra?...

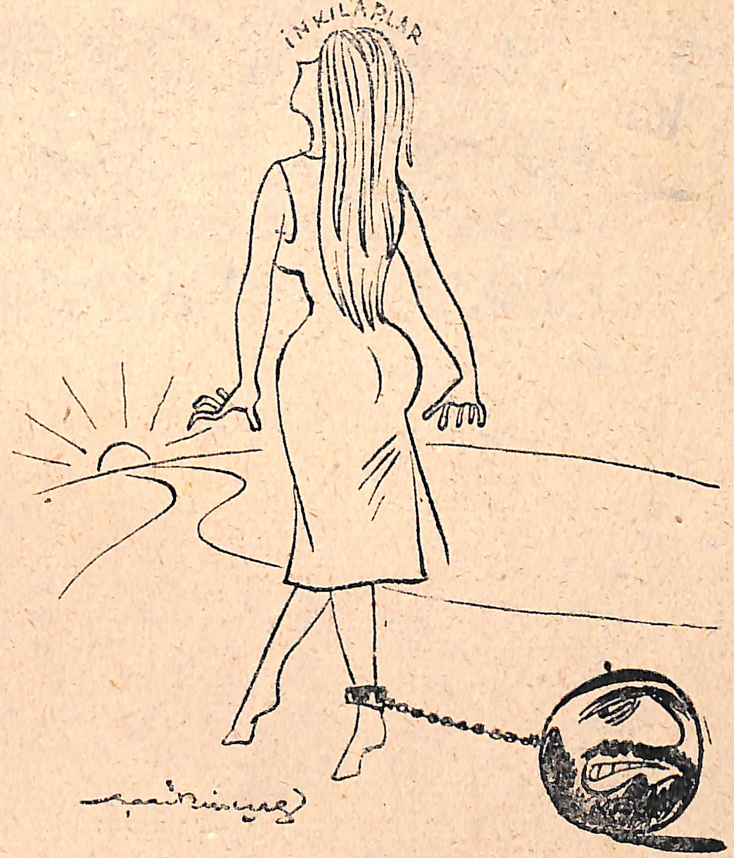
Aba da bir, çuha da bir giyene!

Hani, radyomuz, şu meşhur:

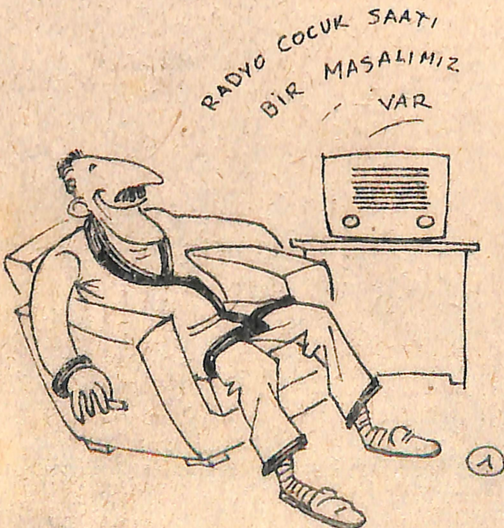
Dam üstünde saksağan,
Vur beline kazmayı!

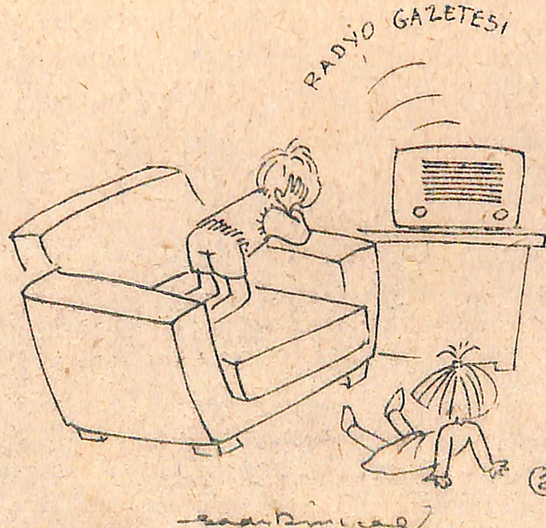
münasebetsizliğine musikide de bir misal vermek istemiş ve aramış, aramış, aramış, nihayet bulmuş!

Bu türküyü çalanların da isimleri büyük bir dikkatle tekrarlandı. Söyleyen bayanın da kim ol-

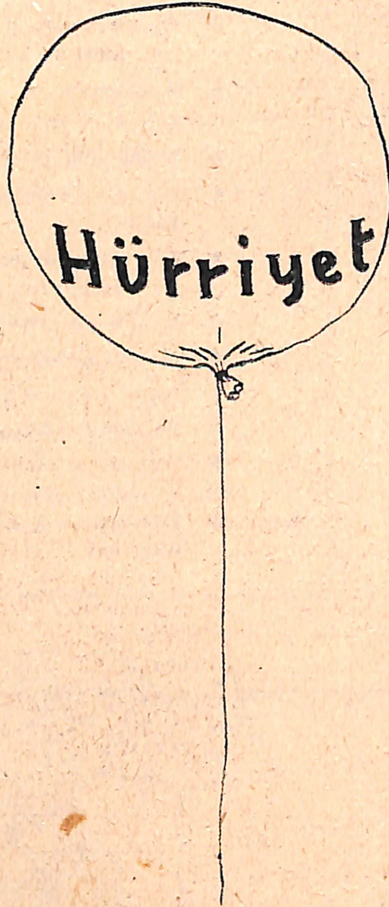
Mahkûm!...

YAZISIZ!

Hürriyet gazetesi reklâm balonu uçurdu. (Gazeteler)

Balon!

Göz ucu ile Paris

AUX DEUX MAGOST

AUX DEUX MAGOST, Paris kahvelerinden birinin adıdır: Saint Germain bulvarında.

Magot, lûgatta çıkın, gizlenmiş para, porselen heykel, çirkin adam mânasına geliyor. Burada, Çinli rahip, Çinli mâbud demek... Kapılarında, duvarlarında, perdelerinde, bardaklarında ve fincanlarında hep o mistik bakışlı Çinli rahibin resimleri var... Bu kahve, öbürlerinden ayrıdır. Müşterileri yalnız sanat adamları: Şairler, müzisyenler, ressamlar, heykeltraşlar... Bir masa başında altın sakallı bir genç gördüm. Gözleri, gök mavisinden iki damla. Elinde kalem, önünde kâğıt, o kadar uzak, o kadar ayrı bir dünyaya dalmış ki, etrafındakilerden değil, kendisinden bile habersiz!..

Ötede, badem gözlü bir Japon güzeliyle avuç avuca bir delikanlı: Bir yudum içiyorlar, bir yudum öpüşüyorlar!

Bir başka masada bir başka genç: Uzun saçların çerçevelediği solgun yüzü, onu İsâlaşdırıyor!... Yanında, saçları alev alev bir kız var: Sarılıp sarılıp onu öpüyor. Paris'te, yanındaki kadını öpen erkek çok. Öpüşen çiftler de pek çok. Ama, erkeği öpen kadını ilk defa bu sanatkârlar kahvesinde gördüm!

Kahvelerimizi içerken, dostum Sami Kırdar ansızın ayağa kalktı:

— Nasılsınız Selim Bey?...

Bu, henüz içeriye girmiş, orta boylu, kumral sakallı, otuz yaşın içinde durgun yüzlü bir gençti. Bizi tanıştırdı:

— Ressam Selim Bey...

El sıkıştık. O kadar. Ressam Selim, elini veriyor ama, İstanbuldan yeni gelmiş bir vatandaşa bile kalbini vermiyor!

Sonradan öğrendim: Bu genç insan, Paris'te ün yapmış bir sanatkârdır. Sergi açıyor ve fırçasiyle yaşıyor.

Onu, asıl yüziyle İstanbul'a dönünce tanıdım: Selim Turan, Türkçülüğün bayrağını ilk açanlardan doktor Hüseyin zade oğlu Ali Beyin oğlu imiş!

Güzel annesini de bilirdim, veli yüzlü babasını da... Süleymaniyedeki evlerinde başbaşa konuştuğumuz günler çok olmuştur. Şimdi oğlu, Paris'te, İstanbul'dan gelmiş, adı millî edebiyatın birkaç ismi arasında sayılan bana, kanının harareti bile duyulmayan, buz gibi bir el uzatıp çekiyor!

Sanatın başşehri Paris'te bile şöhret yapmaya başlamış bu eski Türkçünün oğlu ile ne kadar övünmek isterdim.

Şimdi içim şüphelerle, korkularla dolu... Düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum: Yoksa, Paris'i kendisine sanat vatanı yapan Selim Turan, bize, güzel gençliğimizin en tatlı hayali Turan kadar uzak mı artık?...

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!

— Var!

— Yok, katiyen yok! Benden iyi mi bileceksiniz?

— Bilirim...

— Sizin adınız ne bakayım?

— Şeytan!...

Küreğin niçin para etmediğini şimdi anladım. Ha ona vurmuşum, ha gölgeye!

— Aradıkların şu dolapta, dedim.

Giderken teşekkür etti ve kulağıma eğilerek şunları söyledi:

— Bu gece isteklerinden biri yerine gelecek. Ona göre iste!

— Bunu söylemekle bana çok büyük bir iyilikte bulundunuz.

— Eyvallah! dedi gitti.

Pijamalarımı giyip koltuğa uzandım:

— Allahım, sen beni zengin et! Dünyada birçok milyoner var. Bunlara bir de ben katılırsam, ne olur?!. Hayır hayır, ben milyarder olmalıyım.

Dünya haritasını önüme aldım:

— Şurda bir villâm, şurda bir şatom olmalı. Her birinde güzel hizmetçilerle sekreterler...

Biraz düşünüp:

— Yedi tane yatım olmalı: Biri beyaz, biri sarı, biri yeşil, biri kırmızı, biri siyah, biri mavi, biri turuncu! diyorum.

İstekler bitmiyor ki...

— Üç tayyarem olmalı, beş trenim, on apartmanım, sekiz çiftliğim, yüz yıllık sıhhatli bir ömrüm...

Az sonra şeytan yine göründü:

— Aferin aferin!

— Bunlardan hangisi olacak dersin?

— Allah bilir! Güneş doğasıya kadar vaktin var.

— Bu, özel bir program mı?

— Hayır! Evinden ölü çıkan herkes, aynı şansa mâliktir. Fakat bilmediğinden ötürü, saçma sapan şeyler diler. Ve tabii ki, bunlardan biri tutar. Ben sana acıdığımdan söyledim. Kızkardeşimden neler çektiğini bilirim de..

— Eksik olma.

— Kıymetli saatlerini böyle lâflarla harcaman doğru değil! Bakarsın tutuverir. Benim eksik olmamamdan ne kazanırsın? Zaten sen desen de, demesen de ben eksik olmam... Bu defa niçin geldim biliyor musun? Gardroptaki parayı haber vermeye... Senden kopardığı harçlıkları biriktirmiş. İki bin lira kadar var. Kızkardeşim şöyledir böyledir ama, tutumludur.

Şeytan, yalan söylememişti. Para demetlerini görünce bağırdım:

— Yaşşa be karı!...

Şeytan:

— Sen ne yapıyorsun?!. dedi.

O esnada kapı çalındı. Şeytan pencereden baktı:

— Kızkardeşim!

Bayılmak üzereydim. Derinden derine karımın sesini duyuyordum:

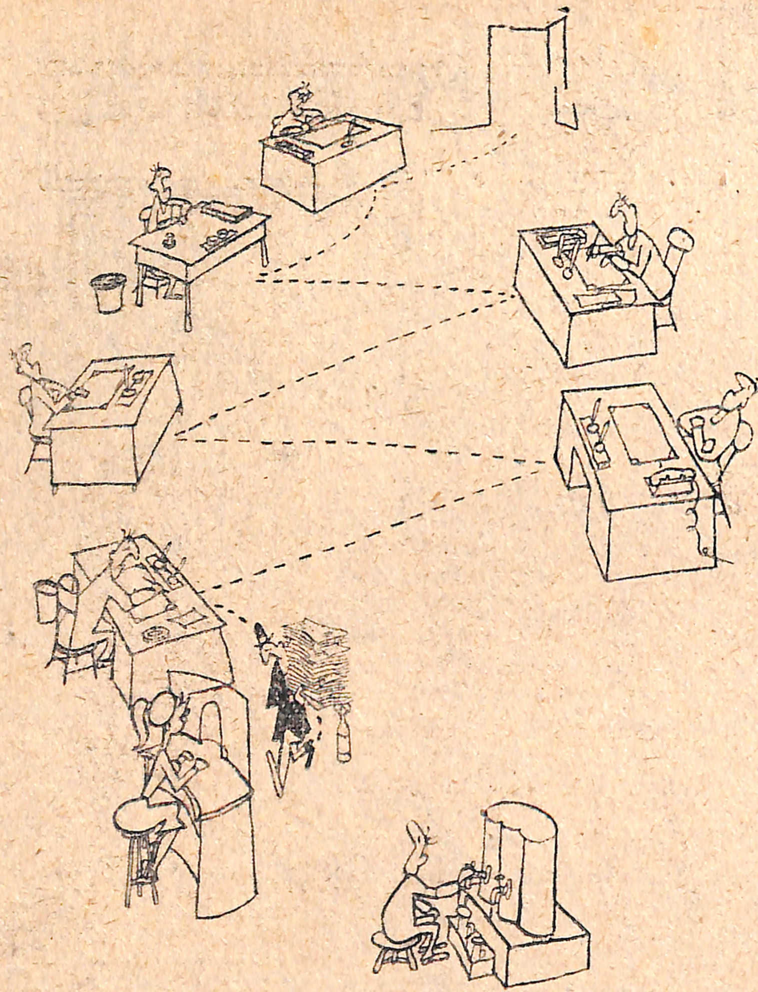
— Zengin olmak istersin, güzel hizmetçiler, güzel sekreterler istersin de karının dirilmesini istemezsin ha?... Görürsün bakalım!

Yalçın KAYA

İnkılâpçılığımız!
«Bayramdan bayrama!»

Belediye zeytinyağı satacak. (Gazeteler)

Başarının sebebi

Müfide Terem, tanıdığı bir mebus hanımına Divan Pastahanesinde tesadüf etti. Hanım son derece sevinçliydi. Nasıl olmasındı ama? Müfide sordu:

— Keyfin yerinde maşallah...

— Öyle, dedi öteki. Kocam, o kadar istediğim vizon mantoyu nihayet aldı bana...

— Ya... Nasıl oldu bu iş?

— Zekâm sayesinde... Meclis'te sekiz kanun tasarısının bir günde kabul edilişine mim koydum. Akşamına mantoyu istedim. Hemen «evet» dedi...

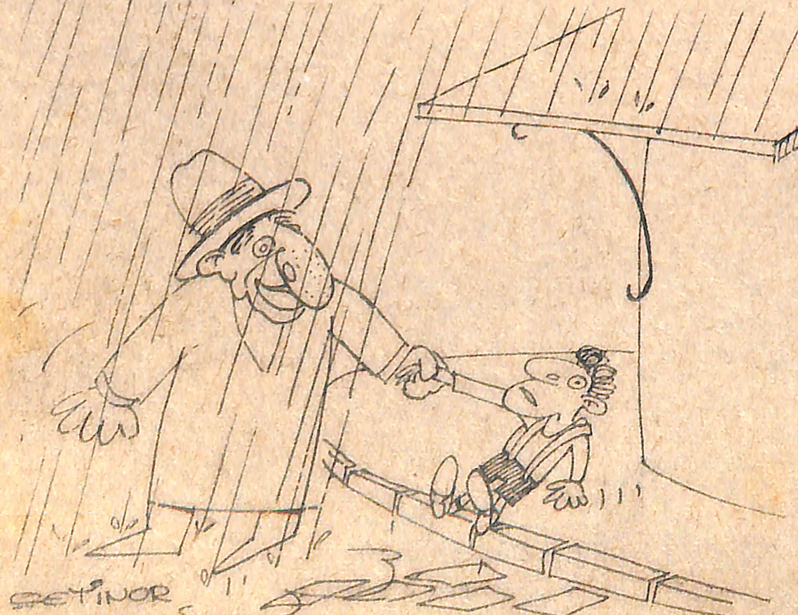
Fazilet hissi

Tanınmış bir kadından bahsediyorlardı. Nizamettin Nazif:

— Çok namuslu kadındı... dedi.

— Neden «dı» diyorsun? diye sordular. O, izah etti:

— Gayet tabiî monşer... Baştan çıkarılıncaya kadar öyleydi de ondan!

— Yel oğlûsu, bedavadır! Yuzun, gözun yikansin biraz!

İnsan mı, maymun mu?

Konu çok eskidir ama, bütün kibar toplantılarında ortaya atılır. Hani şöyle beylik meseleler vardır: Kadınla erkek eşit olmalı... Aşk nedir?... Erkekle kadın sadece arkadaş olabilir mi? filân diye... O gün de oturmuşlar, insanın maymundan gelip gelmediğini tutturmuşlardı. Gayet çirkin bir adam:

— Ben, buna inanıyorum... dedi. Sevim Erdem hayretle adamın yüzüne baktı:

— Sahi mi?

— Evet... Bence insan maymundan gelmedir... Delili de...

Sevim, şuh bir kahkahayla tamamladı:

— Arasıra ceddine çekmesi!

KOCAMAN LAFLAR

★ Gençler, aşk, para ve sıhhat isterler; fakat bir gün gelir sıhhat, para ve aşk arzu etmeğe başlarlar...

★ Aşk kızamığa benzer; yaşınız ilerledikten sonra tutulursanız çok ağır geçer...

★ Şanslı adamı denize atsan ağzında bir balıkla çıkar.

★ Kadınlar evlenmeden evvel ağlarlar, erkekler ise evlendikten sonra...

★ Şiir kitabı neşretmek, uçuruma bir çiçek atıp aksi sedasını beklemeğe benzer.

★ Yüzünü güneşe çevirirsen elbette gölgeyi göremezsin.

★ Maziyi hatırlıyamıyanlar, onu tekrarlamak zorunda kalırlar.

★ Kalem, kılıçtan daha kuvvetlidir.

★ En zengin adam, zevkleri en ucuza malolandır.

★ Durgun suların dibi derin olur.

★ Günahlar çifter çifter işlenir. Fakat teker teker ödenir.

★ Dünyaya tek başımıza gelir ve gene tek başımıza onu terk ederiz.

Eşsiz antika!

Mlle Ponse, Fransa'dan ilk defa Türkiye'ye, İstanbul'a gelmişti. Bir müddet burada «vazife görecek» ti. Ama gelir gelmez ilk işi, turistmiş gibi, Kapalıçarşı'ya gitmek oldu. Antikacıları dolaşırken gözüne gayet nefis bir şamdan iliştı. Onun ilgisini görünce, antikacı, kendine mahsus fransızcasiyle meseleye el koydu:

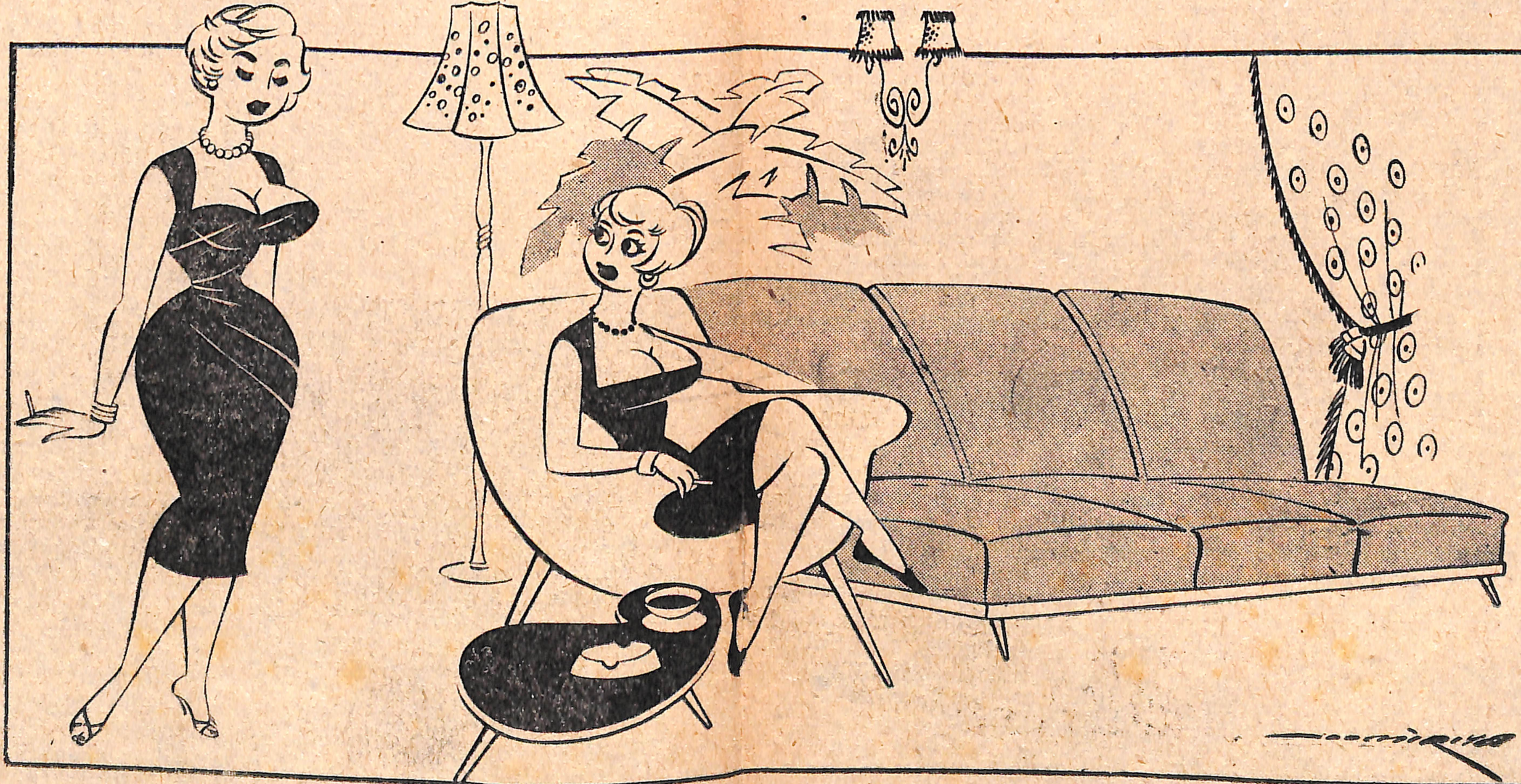
— Şu gümüşün eskiliğine bakın Madmazel, dedi, şu işlemelerdeki nefasete bakın... Başka hiç bir yerde bu kadar antika bir şamdan bulamazsınız...

Mlle Ponse sordu:

— Çift olsaydı, alırdım... Eşi yok mu?

Antikacı hüzünlendi:

— Ah, dedi, ah... Bu şamdanın bir eşi daha olsaydı, cidden eşsiz olurdu!...

— Artık evlenmeğe karar verdim ... Benim de çocuklarım, kocalarım olsun istiyorum!

NAMUS MESELESİ

Devlet Vekili ve diğer bir Vekâletin Vekili Muzaffer Kurbanoğlu, Demokratlar içinde her mânasiyle gerçek demokrat olan sayılılardandır. Öyle taassupla fikirlerine bağlanmıyacak kadar da hayatı bilir, mizacı neşelidir. Gönülsüz bir insan olduğu için memleketlisi olsun, olmasın, Ankara'ya gelen her tanıdığı, uçaktan, trenden, otomobilden iner inmez evvelâ onu arar. Bu arada çeşitli isteklerle de karşılaşır. Çünkü, bir isteği yerine getirdiği zaman gerçekten bahtiyarlık duyduğunu herkes bilir. Günün birinde, Manisalı bir tanıdığı, Ankarapalas'ın salonunda onu görünce yanına yaklaştı. Kurbanoğlu hemen durdu. Hatır sordu. Sonra:

— De bakalım, dedi, ne istiyorsun? Ankara'da işin ne?

— Bir işim vardı ,çok şükür hallettim, dedi tanıdığı. Ama şimdi başka bir ihtiyacım var. Manisa'dan para getirtecek vakit yok. Cebimde de para kalmadı. Bana beş yüz lira veriver...

Kurbanoğlu takıldı:

— Koskoca Vekilden beş yüz liracık mı istiyorsun? Peki, bulalım. Ama ya ödemeden ölürsen?

Hemşerinin rengi attı:

— Beyefendi, dedi, sen beni bilirsin. Hiç ölür müyüm: Namuslu adamız biz!

BİR DAKİKANIN MÜDDETİ

Leylâ Umar, Nezihe Araz, Müşerref Hekimoğlu ve Altan Erbulak, Kulis'te toplanmışlar, münakaşaya tutuşmuşlardı. Altan'dan başka hepsi kadın yazarlarımızdandılar. Hepsi de Einstein'in klâsik olmuş «zaman ölçüsü aynı değildir» düşüncesini biliyorlardı. Altan atmıştı ortaya meseleyi:

— Bir dakika ne kadar sürer?

Bar'dan mimar Mahmut seslenmişti:

— Bunu bilmiyecek ne var? Bir dakika...

Fakat Leylâ Umar itiraz etmişti:

— Hayır, bir dakika yarım saattir...

Müşerref Hekimoğlu:

— Bence onbeş dakikadır, dedi.

Nezihe Araz:

— Bence beş dakikadır, dedi. Ben hep, «bir dakika durun» dediğim zaman beş dakika beklemeği göze alırlar...

Nihayet Altan:

— Üzülmeyin, diye güldü. Ben meseleyi hallettim: Bir dakikanın ne kadar sürdüğü belli değildir ama, bir dakika olmadığı muhakkaktır!

— Aaaptal!... Sa.. sa. sana ki kim söyledi bö böyle ya yaz dı di diy

Kaabil olsa...

İsmini söylemek, şimdiki basın kanuniyle bağdaştırılamıyacağı için, bu seferlik, yüksek sosyetenin pek iyi tanıdığı aşırı şımarık, aşırı boyalı genç kızı Ayten diye adlandıralım. Cici Ayten, içinde müthiş bir sıkıntıyla, ne diyeceğini bilemeden oturuyordu. Arkadaşları gülüyor, eğleniyor, o ise somurtuyordu sadece. Dert ortağı Yakup, elinde kadehiyle yanına geldi:

—Pek keyifsiz görünüyorsunuz? diye önünde eğildi. Ayten:

— Sorma Yakup'çuğum, diye içini çekti. Sorma, dehşetli ca sıkılıyor...

— Ya... Pek müteessir oldum ma, neden?

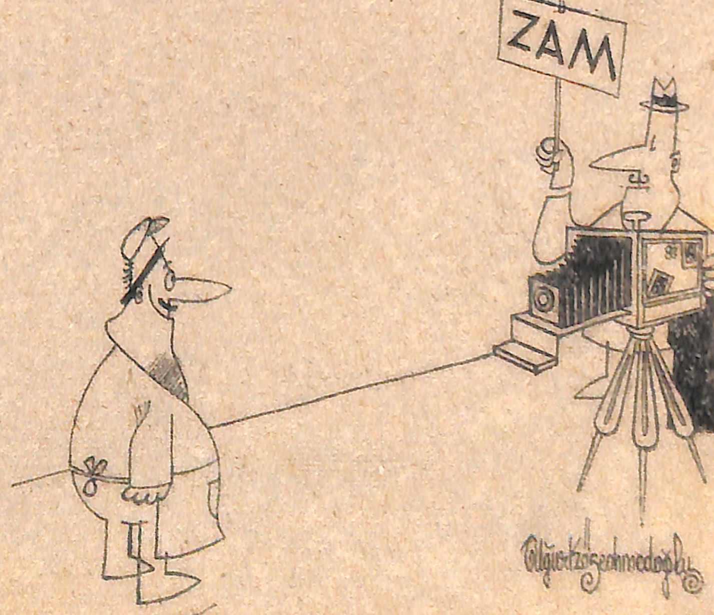
— Bilmem... Evlenmek isti rum...

— Hiç fena fikir değil hani...

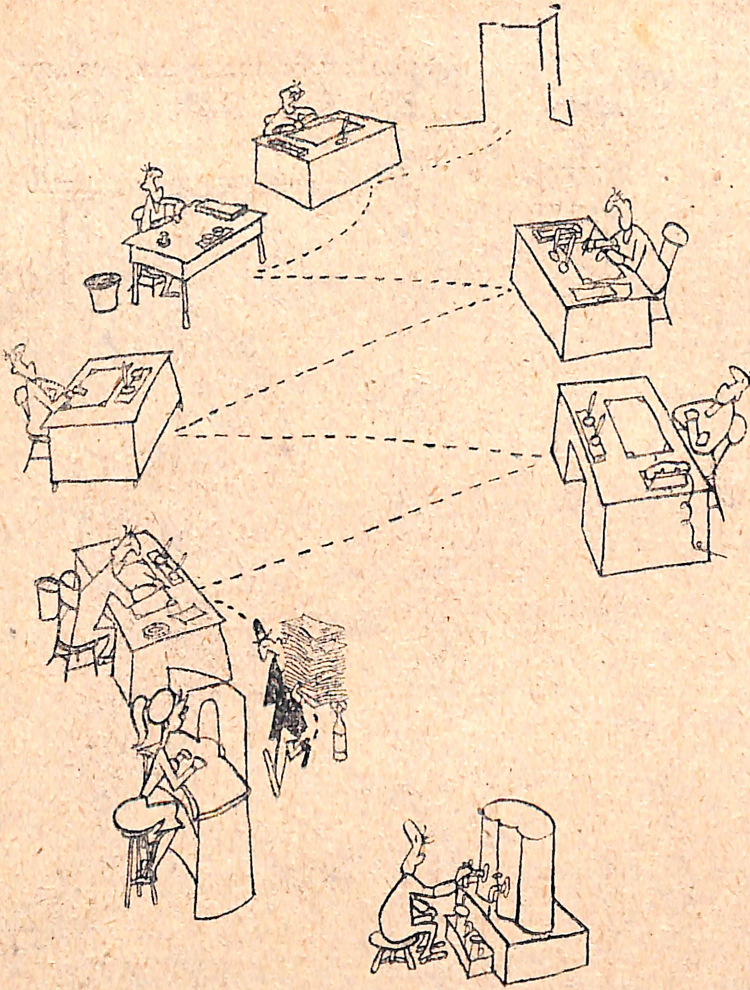
— Ama, şöyle hiçbir şeyi ba benzemiyen, her hususta tam nim tersim olan bir gençle evl mek isterim...

Yakup, kadehi bırakıp şirin rin gülümsedi:

— Güzel... Ama o kadar k sursuz erkeği nerden bulmalı zamanda?

YAZISIZ!

Belediye zeytinyağı satacak. (Gazeteler)

Başarının sebebi

Müfide Terem, tanıdığı bir mebus hanımına Divan Pastahanesinde tesadüf etti. Hanım son derece sevinçliydi. Nasıl olmasındı ama? Müfide sordu:

— Keyfin yerinde maşallah...

— Öyle, dedi öteki. Kocam, o kadar istediğim vizon mantoyu nihayet aldı bana...

— Ya... Nasıl oldu bu iş?

— Zekâm sayesinde... Meclis'te sekiz kanun tasarısının bir günde kabul edilişine mim koydum. Akşamına mantoyu istedim. Hemen «evet» dedi...

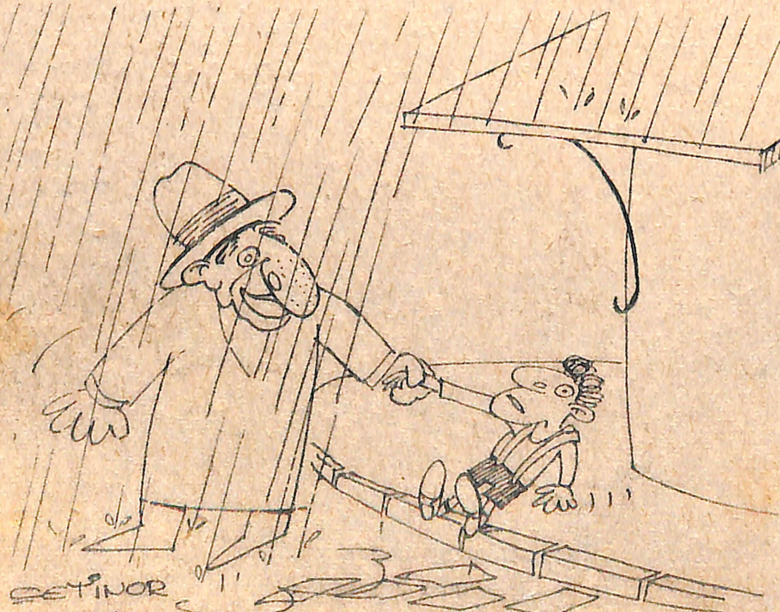
Fazilet hissi

Tanınmış bir kadından bahsediyorlardı. Nizamettin Nazif:

— Çok namuslu kadındı... dedi.

— Neden «dı» diyorsun? diye sordular. O, izah etti:

— Gayet tabiî monşer... Baştan çıkarılıncaya kadar öyleydi de ondan!

— Yel oğlusu, bedavadır! Yuzun, gözun yikansin biraz!

İnsan mı, maymun mu?

Konu çok eskidir ama, bütün kibar toplantılarında ortaya atılır. Hani şöyle beylik meseleler vardır: Kadınla erkek eşit olmalı... Aşk nedir?... Erkekle kadın sadece arkadaş olabilir mi? filân diye... O gün de oturmuşlar, insanın maymundan gelip gelmediğini tutturmuşlardı. Gayet çirkin bir adam:

— Ben, buna inanıyorum... dedi. Sevim Erdem hayretle adamın yüzüne baktı:

— Sahi mi?

— Evet... Bence insan maymundan gelmedir... Delili de...

Sevim, şuh bir kahkahayla tamamladı:

— Arasıra ceddine çekmesi!

KOCAM

★ Gençler, aşk, para ve sıh
hat, para ve aşk arzu etm

★ Aşk kızamığa benzer; ya
çok ağır geçer...

★ Şanslı adamı denize atsan

★ Kadınlar evlenmeden evv
sonra...

★ Şiir kitabı neşretmek, uçu
lemeğe benzer.

★ Yüzünü güneşe çevirirsen

★ Maziyi hatırlıyamıyanlar,

★ Kalem, kılıçtan daha kuv

★ En zengin adam, zevkleri

★ Durgun suların dibi deri

★ Günahlar çifter çifter işl

★ Dünyaya tek başımıza ge
ederiz.

— Artık evlenmeğe karar verdim ... Benim

NAMUS MESELESİ

Devlet Vekili ve diğer bir Vekâletin Vekili Muzaffer Kurbanoğlu, Demokratlar içinde her mânasiyle gerçek demokrat olan sayılılardandır. Öyle taassupla fikirlerine bağlanmıyacak kadar da hayatı bilir, mizacı neşelidir. Gönülsüz bir insan olduğu için memleketlisi olsun, olmasın, Ankara'ya gelen her tanıdığı, uçaktan, trenden, otomobilden iner inmez evvelâ onu arar. Bu arada çeşitli isteklerle de karşılaşır. Çünkü, bir isteği yerine getirdiği zaman gerçekten bahtiyarlık duyduğunu herkes bilir. Günün birinde, Manisalı bir tanıdığı, Ankarapalas'ın salonunda onu görünce yanına yaklaştı. Kurbanoğlu hemen durdu. Hatır sordu. Sonra:

— De bakalım, dedi, ne istiyorsun? Ankara'da işin ne?

— Bir işim vardı ,çok şükür hallettim, dedi tanıdığı. Ama şimdi başka bir ihtiyacım var. Manisa'dan para getirtecek vakit yok. Cebimde de para kalmadı. Bana beş yüz lira veriver...

Kurbanoğlu takıldı:

— Koskoca Vekilden beş yüz liracık mı istiyorsun? Peki, bulalım. Ama ya ödemeden ölürsen?

Hemşerinin rengi attı:

— Beyefendi, dedi, sen beni bilirsin. Hiç ölür müyüm: Namuslu adamız biz!

...AN LAFLAR

...hat isterler; fakat bir gün gelir sıh-
...eğe başlarlar...
...ınız ilerledikten sonra tutulursanız

... ağzında bir balıkla çıkar.
...el ağlarlar, erkekler ise evlendikten

...uma bir çiçek atıp aksi sedasını bek-

... elbette gölgeyi göremezsin.
...onu tekrarlamak zorunda kalırlar.
...vetlidir.
... en ucuza malolandır.
... olur.
...enir. Fakat teker teker ödenir.
...ir ve gene tek başımıza onu terk

Eşsiz antika!

Mlle Ponse, Fransa'dan ilk defa Türkiye'ye, İstanbul'a gelmişti. Bir müddet burada «vazife görecek» ti. Ama gelir gelmez ilk işi, turistmiş gibi, Kapalıçarşı'ya gitmek oldu. Antikacıları dolaşırken gözüne gayet nefis bir şamdan ilişti. Onun ilgisini görünce, antikacı, kendine mahsus fransızcasiyle meseleye el koydu:

— Şu gümüşün eskiliğine bakın Madmazel, dedi, şu işlemelerdeki nefasete bakın... Başka hiç bir yerde bu kadar antika bir şamdan bulamazsınız...

Mlle Ponse sordu:

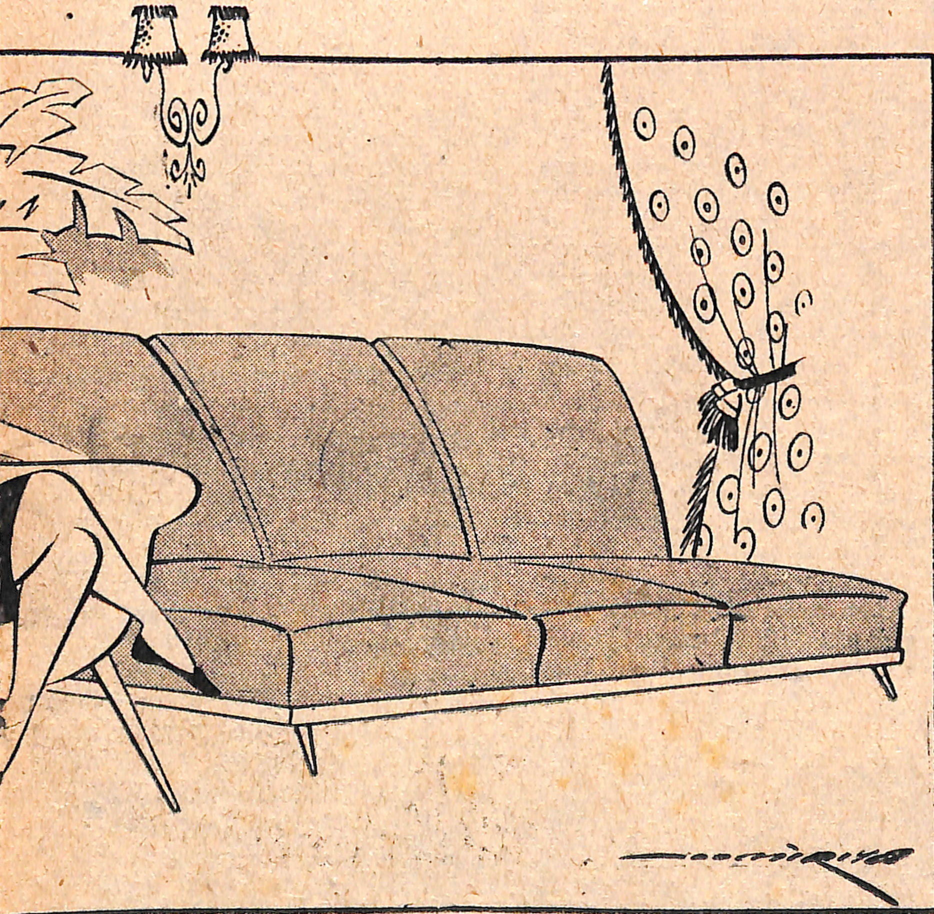
— Çift olsaydı, alırdım... Eşi yok mu?

Antikacı hüzünlendi:

— Ah, dedi, ah... Bu şamdanın bir eşi daha olsaydı, cidden eşsiz olurdu!...

— Aaaptal!... Sa.. sa. sana ki kim söyledi bö böyle ya yaz dı di diye?!

...e çocuklarım, koçalarım olsun istiyorum!

Kaabil olşa...

İsmini söylemek, şimdiki basın kanuniyle bağdaştırılamıyacağı için, bu seferlik, yüksek sosyetenin pek iyi tanıdığı aşırı şımarık, aşırı boyalı genç kızı Ayten diye adlandıralım. Cici Ayten, içinde müthiş bir sıkıntıyla, ne diyeceğini bilemeden oturuyordu. Arkadaşları gülüyor, eğleniyor, o ise somurtuyordu sadece. Dert ortağı Yakup, elinde kadehiyle yanına geldi:

—Pek keyifsiz görünüyorsunuz? diye önünde eğildi. Ayten:

— Sorma Yakup'çuğum, diye içini çekti. Sorma, dehşetli canım sıkılıyor...

— Ya... Pek müteessir oldum ama, neden?

— Bilmem... Evlenmek istiyorum...

— Hiç fena fikir değil hani...

— Ama, şöyle hiçbir şeyi bana benzemiyen, her hususta tam benim tersim olan bir gençle evlenmek isterim...

Yakup, kadehi bırakıp şirin şirin gülümsedi:

— Güzel... Ama o kadar kusursuz erkeği nerden bulmalı bu zamanda?

BİR DAKİKANIN MÜDDETİ

Leylâ Umar, Nezihe Araz, Müşerref Hekimoğlu ve Altan Erbulak, Kulis'te toplanmışlar, münakaşaya tutuşmuşlardı. Altan'dan başka hepsi kadın yazarlarımızdandılar. Hepsi de Einstein'in klâsik olmuş «zaman ölçüsü aynı değildir» düşüncesini biliyorlardı. Altan atmıştı ortaya meseleyi:

— Bir dakika ne kadar sürer?

Bar'dan mimar Mahmut seslenmişti:

— Bunu bilmiyecek ne var? Bir dakika...

Fakat Leylâ Umar itiraz etmişti:

— Hayır, bir dakika yarım saattir...

Müşerref Hekimoğlu:

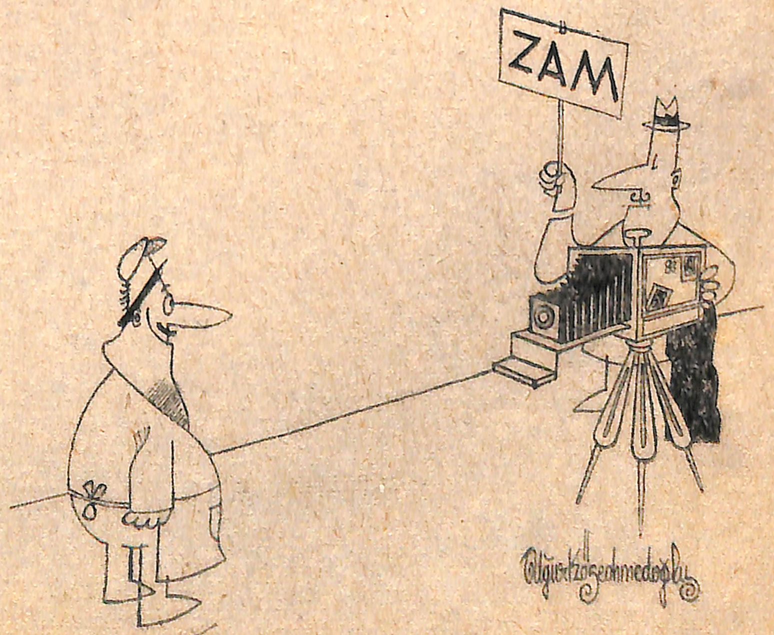
— Bence onbeş dakikadır, dedi.

Nezihe Araz:

— Bence beş dakikadır, dedi. Ben hep, «bir dakika durun» dediğim zaman beş dakika beklemeği göze alırlar...

Nihayet Altan:

— Üzülmeyin, diye güldü. Ben meseleyi hallettim: Bir dakikanın ne kadar sürdüğü belli değildir ama, bir dakika olmadığı muhakkaktır!

YAZISIZ

★ Adnan VELİ ★

İDARE kurulu raporu alkışlarla kabul edilmiş, daha sonra dilekler faslına geçilmişti. Delegelerden Maksut Tokgöz, alkışlar arasında kürsüye gelip, günün en heyecanlı konuşmasına başlamıştı:

— Evet sayın argadaşlarım!... Galkınmamızın esas tekmilini ve rüzgârdan istifade iderek yel değirmenlerini çevirip ziraatımızı yükselttikten sonra ve gamyon yedek parçalarını da mebzulen olarak getirttiğimiz için ve dış lâstik ve gılakson ve canzuman sıkıntısını atlatarak en birinci yükselip, mahsulümüz bol olacak, köylü gardaşlarımızın yüzü gülecektir.

Emme velâkin bizim yüksekliğimizi durdurmak ve galkınışımızı kösteklemek ve işlerimizi desteklemek için Basın denen adamlar, çok bir mazarratlık ediyorlar. Bu Basın denen adamları iflah etmek için, gongıramız gerekli tedbirleri alıp, sizin yüksek reylerinizle iş başına geçtiğimiz için, basın denen adamları mutlaka biçime goymalıyız argadaşlar...

Bizim burada, geçende açılan Tahir'in pâzen dokuma atelyesini gazeteler yazıncak, gayet gıymetsizmiş gibi Tahir'e lâf attılarsa da, Tahir, Ganun tekzibi ilen hepsinin analarına soğuk su içirttiği gibi yalandır deyi kâtibi adilden kâhıt alıp onları da gazeteye bastırıncak, bu Basın denen adamlar hâlâ mahcup olmazlar mı?... Bizim melmekette hakikat güneşi doğmuştur. Bunu doğurtan da bizim partimizdir. Hakikat güneşinin üzerine size bir misal virmek istiyorum argadaşlar!...

Geçende bizim Muhtarın gelini Güllü, Şaban gile gaçmıştı. Gazeteler bunu haber alıp gazeteye yazıncak, Şabangil'e gaçtı deyi yazmadı da, Ramazangil'e gaçtı diyerekten yazmıştır. Bir gazeteci, Şaban ile Ramazanı bilemedikten kelli hem yalan yazip, hem de mubarek ramazanı muhtarın işine garıştırdığından münasebetiyle, bu heriflerde vicdan hürriyeti de galmamış besbelli...

Argadaşlar!...

Gazetelerin yalan yazmasına gelincek...

Almanistan'ın eski Reisicumhur başkanı Hayri Sülüman... Yok, dur dur, yağnış didim... Hayri Sülüman değel, Harri Turuman, bir seferinde bir nutuk söylemişti de, nutukta, bu basın denen adamların elini öpmeli dimişti. Vallah öpmem... Yalan goşan adamın dünyada elini öpemem... Bizim bu memlekete ettiğimizi inkârdan gelip, fena fena yazılar yazmanın ne münasebeti varmış?...

Geçende İstanbulun Senayi Sergisinde çok güzel bir traktör varmış. Bunun üzerinde «Türk malı» deyi yazılı imiş. Helbette yazılı olur. Gazetecinin biri, gidip sergideki traktörün boyasını gazımış. Boyanın altından Alamanistan fabrikasının markası çıkmış. Helbet çıkar. Traktörün üzerindeki boya, senin ne üzerine vazife, deyyus?... Bu melmekette traktör boyama hürriyeti olmadıktan kelli, basın denen bu adamlara ne deyi ekmek yidirelim?... Biz, hürriyet için doğmuşuz, hürriyet için yaşıyacağız, hürriyet için üç beş guruş gazanacağız... Hürriyetimize el uzatanların ellerini vallaha gırdıktan maada, hepsinin anasını avradını da ağlatırız. Hürriyetlerimize lâf yok...

Basın denen adamlara gelincek... Bu adamlar isbat diyerekten bir lâf dutturmuşlar. «İsbat idelim, isbat idelim» deyi gafa tutarlar. Len oğlum, senden isbat, şahit istiyen var mı?... Otur, oturduğun yerde... Sen ne garışırsın ilâlemin isbatına?... Emme herif oturamaz... İllâki isbat idecek... İsbat idince de, temsil beni mahcup düşürecek... Ben senin lâfınnan mahçup olur muyum len?... Ben, demokrasi mücadelesinde büyüyüp amme vicdanından guvvet alarak ideal argadaşlarımız bize bu vazifeyi havale ittikleri zaman, işimizi yörütün deyi vazife virdikleri münasebetiyle, biz de işimizi yörütüyoruz. Hangi vicdan bizi bu yoldan alıgoymak isterse, o vicdan on para itmedikten maada, o vicdanın hiç bir gıymeti de olamaz.

Basın denen adamlara gelincek... Bunlar daim yalan yazarlar... Geçende bizim Mustafa gilin kavga meselesini yazarlarken, «üç çocuk babası Mustafa» deyi yazmışlar. Mıstafa da gazetede üç çocuğu okuyuncak, doğru ailesine goşmuş. «Len garı!...» demiş. «Esas benim iki çocuğum var. Üçüncünün babası kim?... Çabuk söyle» diyerekten, garıyı bir döğmüş. Biz vardık, gurtardık...

Basın denen adamların müsebbiblik yaptığı aile faciaları pek ziyade olup, melmeketteki facia gelişmesini arttırmaktadır.

Mademkileyin bunun adı basın, öyleysem sopayı basın...

Sopadan da istifade itmezlerse, bendeniz bir tasarı hazır ittim. Müsaadenizle onu okuyayım.

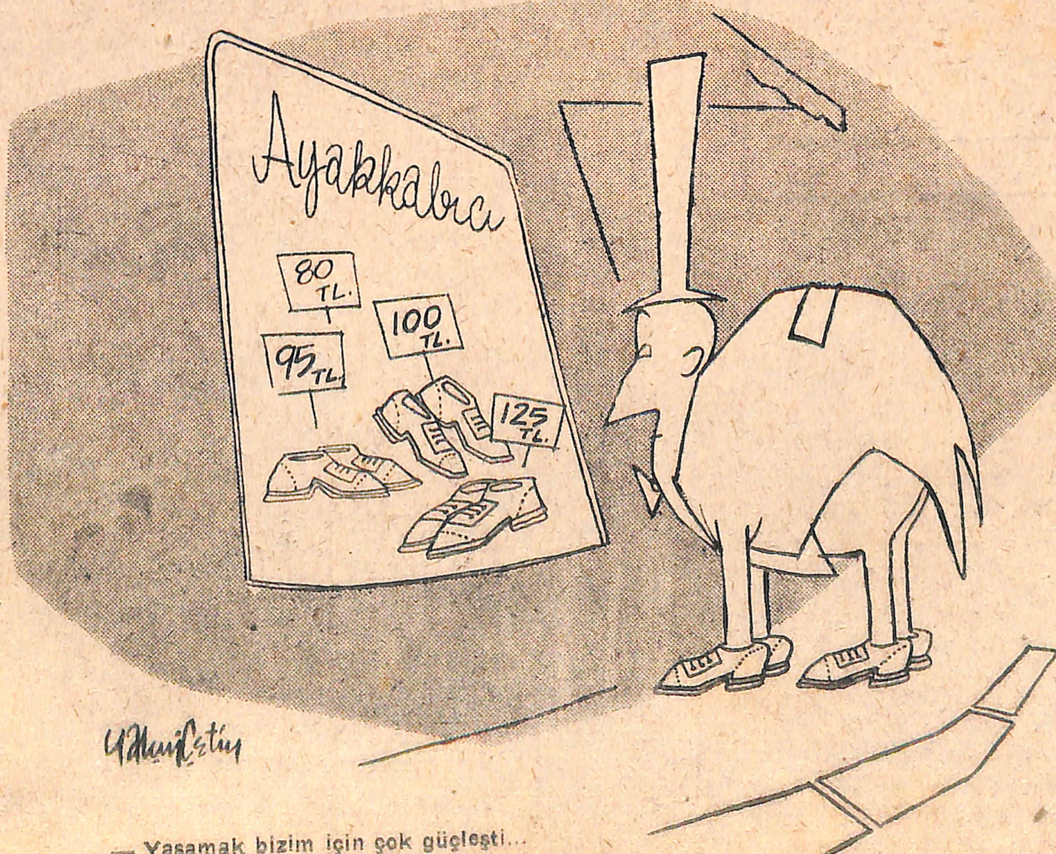
Madde: 1 — Başkasının istifadesine denk gelmiyen yazılar yazarak ve efkârı umumiyesinin zihnini çelerek ve hürriyetlere garşı lâkırdı iderek ortalığı bulandıran gazeteciye 300 den 600 sopaya kadar meşe sopası çektikten maada, tabanlarına sürmiye, tentürüyot virilmez...

Madde: 2 — Yalan yazılar yazan ve şüphe üzerine iftira iden ve başkasının istifadesine garışan ve aile gavgalarına müsebbiplik iden ve üç aydan altı aya gadar tatsız gavunla beraber, yevmiye bir testi tuzlu su virilerek ve hiç bir yüz numara da gösterilmiyerek emniyeti umumiye altında nezarete alınarak ceza virildikten maada, mülâyemetlikten dizleri titremiye başlayınca, herifin garşısına geçip «Oh olsun!...» dimek de mecburidir.

Madde: 3 — Melmekette muzurluk çıkaran ve Gassım Gülek'in lâflarını gazeteye yazan basın denen adama, mapusluk cezası virilirse, mapusta yattığı odanın içerisine ve duvarlarına ve şiltesine ve yorganına 300 pire ve 300 tahta kehlesi ve 300 hamam böceği ve 300 sivri sinek ve 300 at sineği ve 300 kene ve 300 eşek arısı aslıverilir ve herifin de suratına bal sürülür. Sabıkalı olan basın denen adam için 300 ler, 500 olur...

Muhterem pek sayın argadaşlarım...

Yüksek huzurunuzda gonuştum. Basın denen adamları mutlaka istifadeli biçimine sokmak dolayısiyle benim teklifimin gabul idilmesini ve artık bu melmekette gazete galmamasını ve gazete yerine radyo dinleyerek hem eğlenip, hem musiki gıdasından istifade iderek yaşamamızı candan dilerim hepinizi saygı ile selâmlarım argadaşlarım...

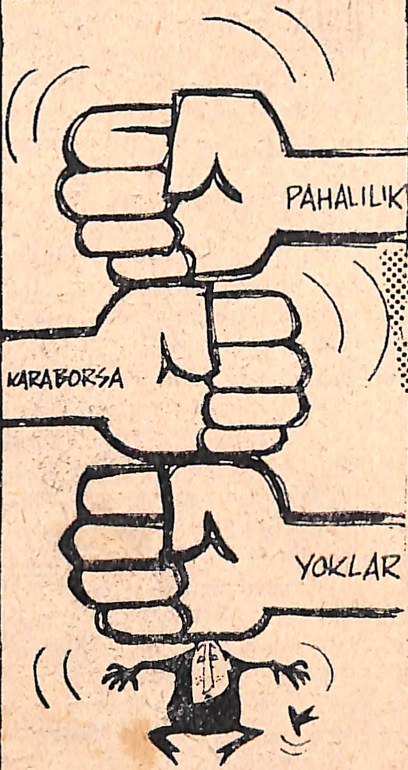

— Yaşamak bizim için çok güçleşti...

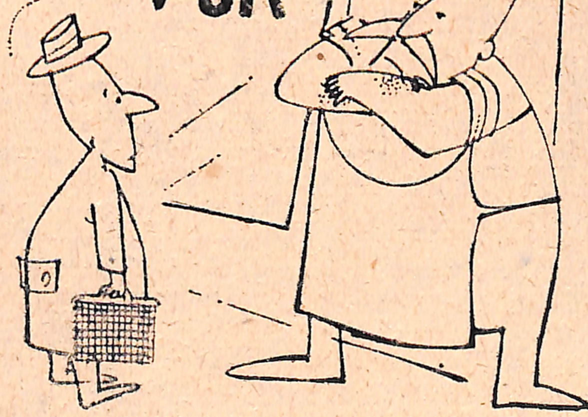
KIRK-anbaR

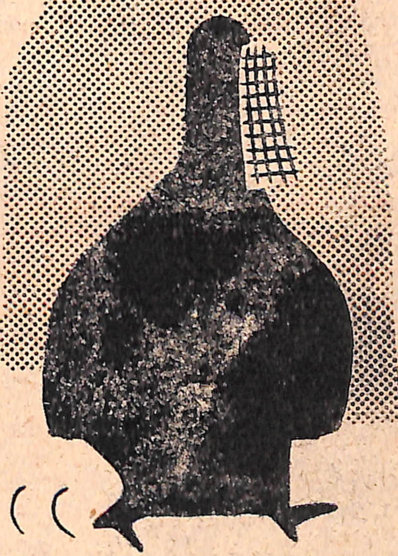
33 LİRA

33 liraya 10 sinek yedi

güç birliği

Bir kadın kefenini yanında taşıyor

duğunu çok şükür öğrendik... Yoook, bitmedi, bu inci tanelerini bir de derleyen varmış... Aman o da unutulmasın, aman onun da hakkı yenmesin:

— Derleyen Mahmut Baler!

Pekiy ama, şu «Nereden sevdim» i yazanın hiç mi hakkı yok?.. Ya o kim acaba?.. Onu da bari ben size haber vereyim: Bendeniz, Yusuf Ziya Ortaç!..

Hem, bu şarkı, radyoda okunan tek kıt'adan da ibaret değildir. Oldu olacak, alt tarafını da yazayım. Haydi ismimi söylemesinler ama, aforoz etmezler de bir daha okurlarsa bari tam okusunlar:

Şarkının tamamı şudur:

Nereden sevdim o zalim kadını,
Bana zehretti hayatın tadını,
Sormayın, söylemem asla adını,
Bana zehretti hayatın tadını!

Gülmüyor gül yüzü hülyâda bile,
Almıyor aşkımı hiç yâda bile,
Girmiyor koynuma rüyâda bile,
Bana zehretti hayatın tadını!

Yahu, insaf be!... Şu radyoda, vefatından sonra Demokrat Partiye geçen merhum Halk Partililerin bile isimleri okunurken, mısralara göz nurunu katmış henüz yaşayan insanları anmamak niçin?...

Haydi tarihlerden, okuma kitaplarından İnönü zaferlerini sildik, İsmet Paşa adını çıkardık. Bir zafer meydanını ve bir zafer kahramanını bugünkü nesle unutturmaya, yarınki nesle öğretmemeğe çalışıyoruz. Ama, politika değil, edebiyat bu!... Yoksa edebiyat tarihine girmiş isimleri de sansür eden yeni Zuhuri'ler mi zuhur etti artık!

Y. Z. O.

#

Kadının yaşı

Evet, hakikaten merak edilecek şeydi... Acaba Yalman kaç yaşındaydı? Herkes ayrı bir tahmin yürütüyordu. Muammer Karaca çıkıştı:

— Amma patırdı ettiniz yahu... Gidin sorun kendisine. Bir erkeğin yaşını öğrenmek için kendisine sormak kâfidir...

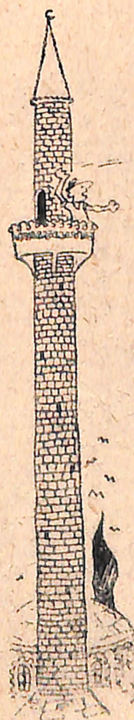
Sabri Esat Siyavuşgil söze karıştı:

— Ya kadının doğru yaşını anlamak için kime sormalı?

Muammer hiç tereddütsüz cevap verdi:

— Onu da en yakın kadın arkadaşına!

Maya Gerektir!

Bismillah demeylen olunmaz şair
Şaire kalemle boya gerektir
Söze başladı m. devrâna dâir,
Taşı gediğine koya gerektir.

Muhalif oldun mu, işin pütürlü,
Yağcılık yapayım desen bir türlü,
Sövsen bir türlüdür, övsen bir türlü,
Kaypaklık mı dedin, maya gerektir!

Kimimiz deh-çüş der, kimimiz vat-vat,
Nurluymuş istikbâl, parlakmış hayat,
Kerpiçleri boyar bizim iktisat
Derler ki: çuvala oya gerektir!

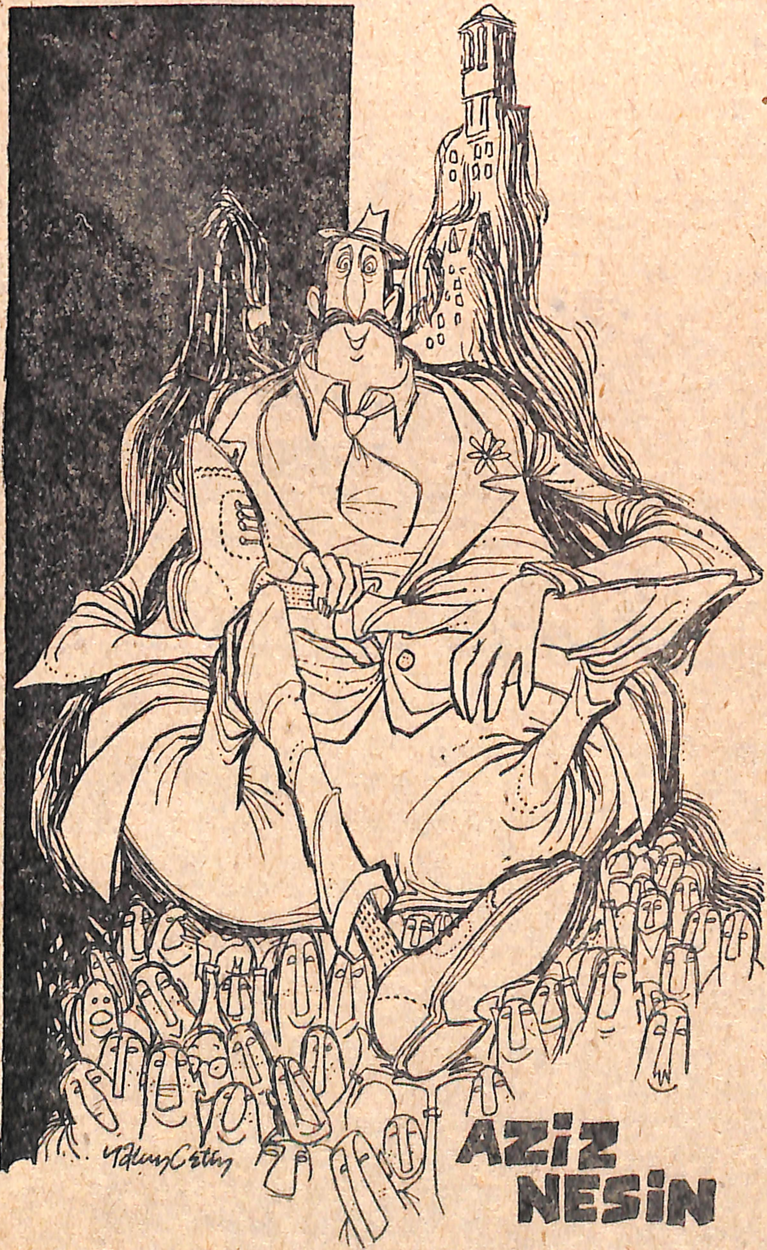
Dışarda Moskof var, başı kopası,
İçerde istifçi, karaborsası,
Muhalifin hakkı meşe sopası,
Tatarağaları yaya gerektir!

Bursalı! Uslu dur, yine başlama,
Okadar dikine çok tıraşlama
Çıkıp minareye şeytan taşlama:
Ona taş vız gelir, kaya gerektir!

BURSALI

HÜRRİYET KAHRAMANI

AZİZ NESİN

MÖHDEREM bilâderim sayın bay Nurittin Efendi, Tarafınızdan tarafıma gönderilmiş bulunup ve benim de almış bulunduğum mekdübünüzden ziyadesiynen memnün bulunduğumu bildirirkene, siz bilâderimin beni derhatır edip mekdüp yazmasından duymuş bulunduğum memnuniyetliğimin hesabı yoktur.

Bilâderim Bay Nurittin Efendi göndermiş bulunduğunuz mekdüpte yazıyorsunuz ki, acep oralara varsam diyorsunuz, bana da kayfecilik, odacılık, kapıcılık gibi diyorsunuz, bir iş bulunur mu acep deyi sual ediyorsunuz.

Nurittin Efendi bilâderim, burlarda kayfecilik, odacılık ve de kapıcılık gibi işler bulmak bilekis çok zor olduğu gibi, mecmâlarda yazı işleri müdürlüğü yapıcak kimselere çok böyük, haddinden böyük ihtiyaç vardır. Bu sebepten, mingayri haddim olaraktan size daha bi mönasip bi iş bulacağımı maalmemnüniyetliğimnen bildiririm. Çünkü, niden deyi sorup suval iderseniz, ben de burda uzun bi müddet ziyadesiynen sıkıntı çekmiş idim ve de ancak bıldır kendime mönasip bir iş bulmuş bulunuyorum. Sizin de mâlimâliniz olaraktan bildirdiğiniz gibi ben üç sınıflı bizim koy mettebinden çıktıktan sonra, Hamzaağa, kızı Binnez'i bana vermeyincek, ben de koye kahredip gurbete çıkmıştım. Vatani vazifemi ifa için eskere gittiğimde son derecelerdeki çalışkanlığım göze bataraktan onbaşı türbesine kadar terfi ettiğim gibi, böyük bi haksızlığa kurban giderekten çavış terfiyesini bana takdırmıyarak hakkımı yidiler. İşte o zamandan beridir ki, ruhumda haksızlığa karşı isyan taşımakta olup, içimde muhaliflik damarları kabarmış bulunuyordu. Kendimi bilekis muhalif olmak mecburiyetliğini hissettimse de bu hissiyatımı hec bi kimseye açmadım.

Bilâderim Bay Nurittin Efendi, tezkire alıp burıya gelincek, üç, beş gün kadar hemişerilerin nezdinde ikamet ettikten sonra, bi zaman Aşçı Aptullah derler biri vardır, onun yanında yamak durdum. Velâkin bu namıssız herif, bulaşık yıkarkene kırdığım tabakların pedelini yövmiyemden kesmeğe başladığından dolayıdır ki, elime on para geçmedikten başka Aşçı Aptullah'a bedavadan yere borçlanmağa başladığımdan, ordan istifamı vererek ayrıldım, bir kayfecinin yanına girdim. Niyetim, biraz para tutup, sılaya gidecek olan bizim hemişerilerden bi apartıman kapıcılığı satın almaktı. Hemişerilerle konuştumsa da hepisi de çok yüsgek peştembaliye istediklerinden yüz sene kayfecinin yanında çalışsam bu parayı toparlıyamıyacağımı ağnadım. Bunun üzerine bilâderim Bay Nurittin Efendi, sizden iyi olmasın bir arkadaş «Bi mecmâ var, adam arıyorlar, istersen seni götüreyim» dedi. O zamanacak heç mecmâa dinen yeri görmediğimden meraklanıp gittim. Pazarlık edip haftalığı kırk kaymeden kesiştik. Benim vazifem, mecmaanın kehatlarını matbaaya taşımak, idarehaneyi silip süpürmek, gel-git işlerine bakmaktı. Bu mecmaacılık işini pek beğendiysem de, aldığım para az gelğe başladığından mayişime zam icap etti. Çünkü bu mecmaacılık yerinin mesarifi de ona göre oluyor.

Tam o sırada bizim mecmaa fazladan muhalifetlik ettiğinden, mecmaanın yazı işleri müdürünü hapse tıkdılar. Mecmaaya yeni bir yazı işleri müdürü aramaya başladılar. Her kime miracaat ettilerse, «Yapamam, Allah korusun» deyi reddittiği gibi, yapmağa verimkâr olanlar da anasının nikâhını istediklerinden mecmaya yazı işleri müdürü bulunmadı.

Möhderem bilâderim Bay Nurittin Efendi, sen bu yazı işleri müdürü denen işin nasıl bi iş olduğunu bilmezsin. Yazı işleri müdürü demek, heç bi işe burnunu sokmadan mayiş alan adam demektir. Sırtüstü mü olur, yüzüstü mü olur, yan üstü mü olur, devrilip yatacaksın, sıran geldi mi mahkemeye girip mahkûm olacaksın. Sonra hapse gireceksin. Bütün işi bu. Hapishaneye girmenin löbeti geldi mi, döşeği sırtlayıp içeri gireceksin. Başka heç bi zorluğu yok. Emme her nedense bu yazı işleri müdürü dinen adam olmamış, mecmaa da çıkamıyor.

Mecmaanın sahapları fır fır yazı işleri müdürü arar, dolanırkene, ben gidip, Beyim, didim, ben sizden memnunum, Allah da sizden memnun olsun, didim. Velâkin, didim, verdiğiniz mayiş beni idare etmiyor. Yalnız kehat taşımağa bi hamal dutsanız daha çok para vereceksiniz. Ondan keli ben mayişime zam istiyorum, didim.

Ben bunu derkene bilâderim Bay Nurittin Efendi, mecmaanın sahaplarından biri ayağa fırladı, «Yazı işleri müdürü aramaktan burnumdan soluyorum, bi de seniğnen mi uğraşacağım, defol!...» deyi bağırdı. Ben kapıdan çıkağken, mecmaanın öteki sahabısı diğelip, «dur dur» deyi bana el etti. Yüzüme bi candan güldü ki heç sorma... «Sen mayişine zam mı istiyorsun, bu mecmaanın yazı işleri müdürü olursan zammını yaparız. Sen de yazı işleri müdürlüğü yapar mısın?» dedi «Allahın izniynen her bi işi yaparım» dedim. İki ay mecmaanın yazı işleri müdürlüğünü yaptım. İki ay diyende bi gün mecmaaya geldim ki, bizimkilerin suratları bi karış. Mecmaayı gene mahkemeye vermişler. «Canım aldırmayın, yatacak ben değil miyim, evvel Allahın izniynen yatar çıkarım» dedim.

Mecmaanın bir sahabı, seni düşünen kim, yeniden yazı işleri müdürü nerden bulacağız, onu düşünüyoruz, dedi. Bizim mecmaanın dört yazı işleri müdürü vardı. Löbetleşe içeri giriyorlardı. Velâkin bu sefer dördü birden içerde olduğundan, ben de yakında gireceğimden löbeti alacak kimse kalmamıştı.

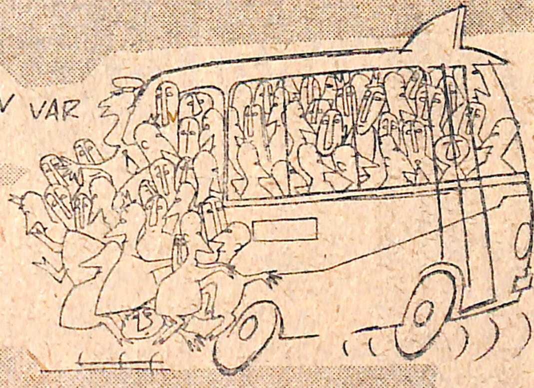
Beni ilkin savcılıktan çığırmuşlar. Mecmaanın sahapları, «Kendine bi yazı işleri müdürü urbası al da savcı senin kim olduğunu çakmasın» dedi. Bana yeni bi urba aldılar. Bi de hayatımda ilk kırevet taktım. Bi de gözüme gözlük aldılar. Ben iyice bi yazı işleri müdürü oldum. Savcıya giderken, mecmaanın sahabı, «Savcıynan lûgatli konuş da, seni essahtan yazı işleri müdürü bellesin» dedi.

Gözlüğü iyicene yirleştirdim, kırevetin düğümünü de efendim, gırtlağıma iyice oturtup müddiyumun odasına girdim. Bir lugatli konuştum ki, müddiyum şaştı, «Bunca yıldır müddiyumum, senin gibi ferasetli bi yazı işleri müdürü görmedim» dedi. Ben de Müddiyumu, «Allah ömürler versin, sayenizde beyim» diyerekten etekledim.

Haftasında mahkemeye çıktım. Bilâderim Bay Nurittin Efendi,

Dilenciler otobüsle toplanacak. (Gazeteler)

DİLENCİ VAPURU

olmalıydın da o mahkemeyi görmeliydin. Belkim bin kişi, mahkemede ne diyeceğim deyi beni diğnemeğe gelmişti. Gazatacılar hep dolmuştu. Fırt fırt iresimlerimi çekiyorlardı. Ben o galabalığı görünce, içime cenabı Allah tarafından bi kuvvet geldi, bi coştum, ben «Basın höriyeti isteriz beyim...» deyi bi lafa başladımıdı, töbe hakimler ağlamağa başladı. İki sahat mı, üç sahat mı ne konuşmuşum. İrtesi gün, ümüm gazatalar iresimlerinen donanmıştı. Ben her ne demişsem, hepsini demişim gibi yazmışlardı.

İkinci mahkemeye çıkışım daha da parlak oldu. Beni bi alkışa duttular ki tarifi mümkünsüz. Mahkemede kırk yıllık yazı işleri müdürü gibi konuştum. Salondan çıkışta, o ehali beni gapınca havaya galdırdı. Heriflerin barnaklarının üstünde kaldım. Öylecene barnaklar üstünde bir sahat mi, iki sahat mi giderkene, «Yaşasın demograsi!...» deyi millet bi bağırıyo ki görülmüş bi iş değil. «Vatandaşlar, yiter gayri, beni bırakın karnım acıktı» didim de, beni koyverdiler. Bendan yana «Hörriyet gahramanı» diyorlar, bi daha demiyorlar. Hörriyet gahramanı olıncak hapse girmek de şart olduğundan dördüncü mahkemeden sonra hapse girdim. Bilâderim Bay Nurittin Efendi, hapiste bi iyi beslendim. Çıkışımda gazatalar hep beni yazdı. Namım melmekette söylenmeğe başladı. Her nireye gitsem, millet selâma durup, arkamdan altı okka bir herif deyi söylenmeğe başladılar. Senin ağnayacağın, ben iyicene yazı işleri müdürü oldum. İki kerem hapse girip çıktım. incik dışardayım emme yazı işleri müdürü değilim. Başka bi arkadaş yazı işleri müdürü duruyor, ben de yidekte bekliyorum. Hapse girmek löbeti onda olduğundan o içeri tıhılınca arkadan ben işi üzerime alacağım.

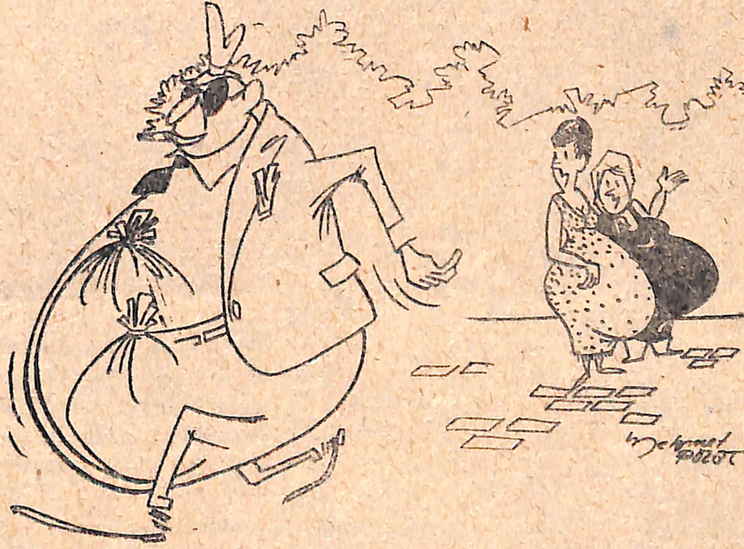
Bu yazı işleri müdürlüğü, çok bi ince, çok bi kibar zenaat... Lâf etmesini bileceğn. Gozel giyinceğn. Gözlüğün, kırevetin olacak. Hep böyük adamlarnan düşüp kalkıyorsun. Vâliden aşağısıynan konuşmuyorum. Düneğn gene valinin ziyafetindeydim. Evvelisi gün parti başkanının toplantısına gittim. Ziyafetten ziyafete gidip geliyorum. Gide gele gördüğün gibi, bu mekdübümden de ağnayacağın gibi kürtülüm de iyicene arttı. Her ne kadar mecmaaya yazı yazdırmıyorlarsa da, kürtülümü az bi şiy daha irelletirsem, yakında başmagale bile yazacağım.

Möhderem bilâderim Nurittin Efendi, mekdübünde yazıyorsun ki, acep diyorsun, orıya varsam diyorsun, bana kapıcılık, odacılık, kayfecilik gibi bi iş bulabilir misin deyi yazıyorsun. Kapıcılık, kayfecilik için bi söz viremem. Bu işleri bulmak çok zor. Velâkin, yazı işleri müdürlüğüne şiddetnen ihtiyaç var.

Şimdicik, yazı işleri müdürü lise mettebinden mezun olacak deyi bi ganun çıkardilar emme, ben eskiden olmuş bulunduğumdan bu ganunun bana heç bi hökmü yok, benimkisi müttesep bi hak... Siz de acele burıya gelirseniz, size de mecmaalardan birinde bi iş buluruz. Benim nüfusum gayetle çok geçiyo. Gelecek seçimlerde adaylığımı da koyacağım, mebus da olacağım. Mebus oluncana o bizim köye varacağım. Bana kızı Binnez'i virmeyen Hamzaağa'nın evini, ocağını başına indireceğim. Hamzağa olacak gavat bunu böylece bilsin de, ben dert diğnemek için koyü teftişe gelmeden ordan kaçsın. Beni antidemogratik bi iş yapmağa mecbur bırakmasın.

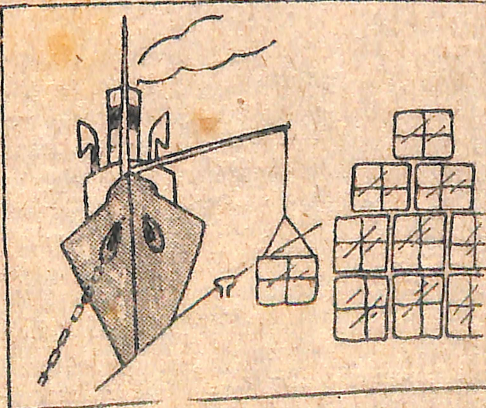
Bilâderim Bay Nurittin Efendi, sen bi yol burıya gel, gerisine karışma. Sana bi esaslı iş bulurum. Adresem maalum, yazı işleri müdürü deyi yazdın mıydı herkeş bilir. Baki selâm ider, saygılarımı rica ederken, acele cuvabını beklerim he mi? Hudaya emanet ol.

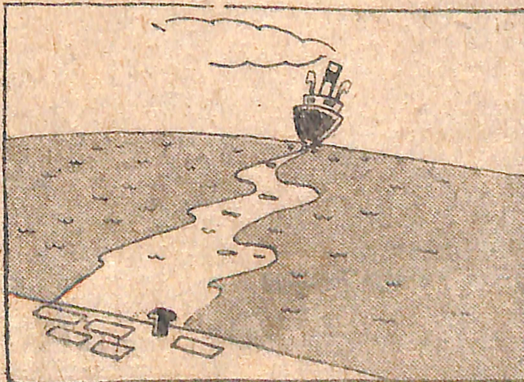
Bilâderin
Yazı işleri müdürü
Bay Mâmıt deyi yazınız.

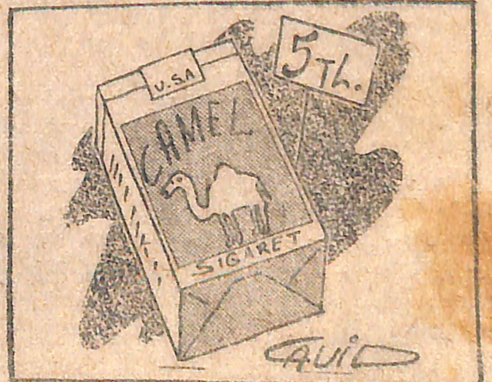

— Halimize şükredelim kardeş, bak, zavallı ikiz galiba...

Amerika İzmir'den büyük bir parti tütün aldı. (Gazeteler)

İhracat .... ve .... İthalât

Rahmetli karım

★ YALÇIN KAYA ★

KARIMI gömdükten sonra can-u yürekten bir oh çektim. Cebimde bir yığın bozukluk vardı. Fakir fukaraya dağıttım. Mezardan dönüyorduk. Hüsamettin:

— Nasılsın, nasılsın? dedi.

— Saadetimin derecesi yok! dedim.

— Bu akşam sendeniz!

— Tamam! Nereye gidelim?

Fikret göz kırpıp sokuldu:

— Nereye? Nereye?... Biz de anlayalım!

— Nereye isterseniz, dedim.

Gönen:

— Bize yok mu? dedi.

— Ayıp ettin! Sen de gel...

Aramıza Fuat da katıldı:

— Pavyona gidelim pavyona!

— Bir sen eksiktin, dedim. Pavyonda elbiseleri bırakmazsak iyi!...

Akşam yemeğini Ayıcılık Kulübünde yedik. Hesap pusulası gelince, baktım kımıldayan yok:

— Arkadaşlar, dedim, herkes keseye davransın. Alman usûlü!

— Ayıp yahu! dediler. Bizim karımız ölseydi, bir ay müddetle her akşam yemek ısmarlardık. Az belâdan mı kurtuldun!...

Çarnaçar ben ödedim. Pavyona girerken:

— Fazla açılmayın! dedim. İki yüz yetmiş beş lira var.

Hüsamettin, seni gidi seni, der gibi başını salladı:

— Cüzdanı göster.

İstemiye istemiye gösterdim. Hüsamettin sırıttı:

— Burada üç yüz doksan lira var. On da benden: Dört yüz.

— Üç yüz doksan ama, bunun içinde imama verilecek para var, yıkayıcı kadına verilecek para var, Hâfız ağbiye verilecek para var.

Fikret:

— Numara yapma! dedi. Hâfız Ağbinin parasını verdin. Gözümle görmesem neyse.

— O parayı, bozdursun diye vermiştim. Dilencilere bütünlük dağıtacak değildim ya...

Fuat, Hüsamettinle Fikrete çıkıştı:

— İki yüz yetmiş beşi buldunuz da bunuyorsunuz.

Gönen:

— Adam başına ne kadar düşer? diye sordu.

Kaleme sarılan Fuat:

— Elli beş lira! dedi.

Fikretle Hüsamettin imana geldiler:

— Elli beş lira fena para değil. Birer de kadın çağırabiliriz!

— Çağırın mağırın, ne yaparsanız yapın! dedim. Yalnız bana dokunmak yok. Alın şu parayı!

— Sen içmiyecek misin?

— İçeceğim! İnsan, karısı ölünce içmez de, ne zaman içer?

Herkes zevkine göre bir kadın çağırdı. Bana:

— Sen çağırmıyor musun? dediler.

— Şu günümüzü bâri kadınsız geçirelim, dedim.

Mine:

— Gününde ne var? diye sordu.

Fikret gülerekten:

— Karısını kaybetti! dedi.

— Yâni boşandılar mı?

— Hayır...

— Anladım: Başkasına kaçtı!

— Değil...

— E, ne oldu?

— Öldü öldü! Karısı öldü!

Yüzlerimizde matem çizgisi göremiyen kadın:

— Böyle şeyle şaka olmaz, dedi.

Fikret yemini yapıştırdı:

— Vallahi öldü!

Mine bana baktı.

— Doğru! dedim.

— Başın sağ olsun ama, burada işin ne? Hiç olmazsa bir hafta sabretmeliydin.

— Ben nelere sabrettim nelere! Müsaade ederseniz, bu gece hürriyetimi kutlayayım!

Mesele kısa zamanda duyuldu. Pavyonun bütün müşterileri bana bakıyorlardı. Hem de öfkeli öfkeli bakıyorlardı. Arkamızdaki masada oturan adam.

— Doğrusu ayıp! dedi.

Arkadaşı makul konuştu:

— Karısının nasıl olduğunu bilmiyoruz ki... Belki Allahın belâsı bir şeydi!

— Ne olursa olsun. Domuz değil ya, insan!... Ayıp, çok ayıp!

Bakışlardan rahatsız olmaya başlamıştım. Önümdeki kadehi bir yudumda diktim:

— Çocuklar, size iyi eğlenceler!

Fuat sordu:

— Nereye yahu?

— Eve!

Kolumdan çekip oturtmak istediler:

— Eve ayık kafayla gidilir mi? Daha bugün ölü çıktı!

— Ayık kafayla daha iyi! dedim. Sarhoşken olmadık şeyler görürüm!

Hüsamettin, kolunu omuzuma attı:

— Gel bu gece bizde kal!

— Yok! Teşekkür ederim. Yazım var...

Fuat telâşlandı:

— Parayı bırak parayı! Az kalsın unutuyorduk.

Hüsamettin:

— Para bende! dedi.

★

Merdivenleri hafiften yalpalayarak çıkarken yukarıdan bir tıkırtı geldi. Haydi hayırlısı!... Geri dönüp kömürlükten küreği aldım. Parmaklarımın ucuna basa basa çıkıyorum. Odamın kapısı aralık.

Karikatüriste benzeyen, keçi sakallı bir adam, masamın gözlerini karıştırıyor. Küreği olanca kuvvetimle başına salladım. Kürek, başını, gövdesini yarıp ayaklarının arasına indi. Fakat adam, hâlâ yıkılmadı. Hattâ küreğin farkında bile olmadı. Kendi kendime:

— Hani yahu, dedim, ben bunun kafasını, gövdesini yarmıştım. Hiçbir yerinde bir şey yok. Herif çivi gibi!

Rüya görmüş olmıyayım diye küreği dizime vurdum:

— Offf!...

Sakallı arkasına döndü,

— Kimsiniz? Odamda ne arıyorsunuz? dedim.

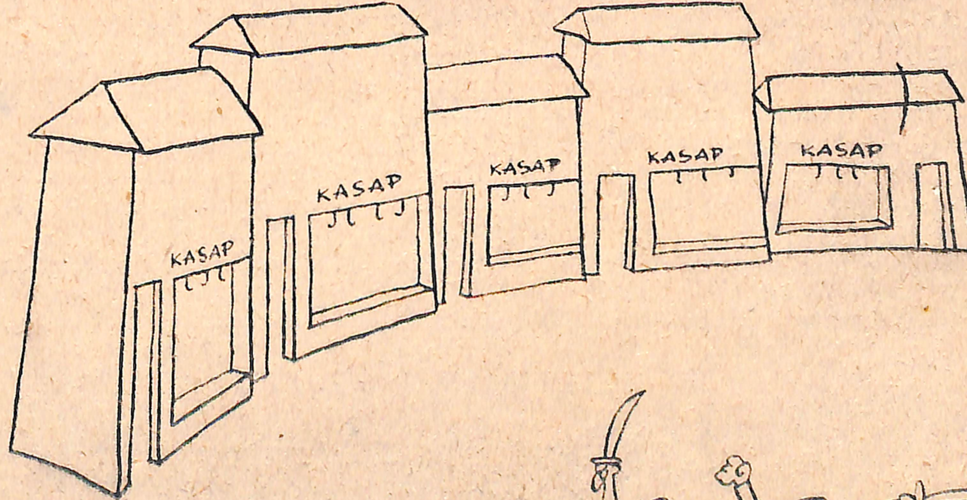
— Kızkardeşimin el aynasiyle ruju burada kalmış...

— Kızkardeşiniz kim?

— Karınız!

— Yalan söylüyorsunuz! Benim karımın ağbisi yoktur!

Kasaplar eti narh fiatına satmıyor... (Gazeteler)

— Ulan namussuz... Eti narh fiatına satarsın ha!...

Bize Göre!

SAN'ATIN her alanında san'atçının eserini açıklıyan, değerlendiren eleştirmeciler vardır. Bu kişiler okuyucu ile eser arasında ilgiler kurdukları gibi, san'atçıya da yolunu bulmasında önemli yardımlarda bulunurlar. Karikatürist, gerek kendisini, gerek okuyucusunu yetiştiren bu eleştirmecilerden mahrumdur. Bir dereceden sonra karikatürist bu ödevi bizzat kendisi yerine getirmek ihtiyacını duyuyor.

«Bize Göre» sayfasındaki karikatüristler bir yeniliğe kavuşmak, karikatürde yeni imkânlar elde edebilmek amacıyla çiziyor. Bunda bir başarıya ulaştıklarını iddia etmek istemiyoruz. Fakat ortada bir gerçek varsa o da, yeni bir karikatür yolunda çalışma içinde olduklarıdır. Her yenilik yadırganır, açıklanması gereken bir takım sorular ortaya atar. Bu soruların cevaplanması için size bu sayfada çizen karikatüristlerle yapılmış bir seri-röportaj, zaman zaman da karikatür üzerine yazılar sunulacaktır.

Değişme ve yenileşme insanın değişmez bir yanıdır. Hangi alana bakılırsa bakılsın, bir yeniliğin diğer bir yeniliği kovaladığı görülür. Bu kaidenin karikatür için doğru olmadığı söylenebilir mi? Ne var ki Cemal Nadir devrinden bu yana karikatürümüz ve mizah anlayışımız bir kaç adım yol alabilmiştir.

Bunun sebeplerini kaba olarak şu noktalara bağlıyabiliriz.

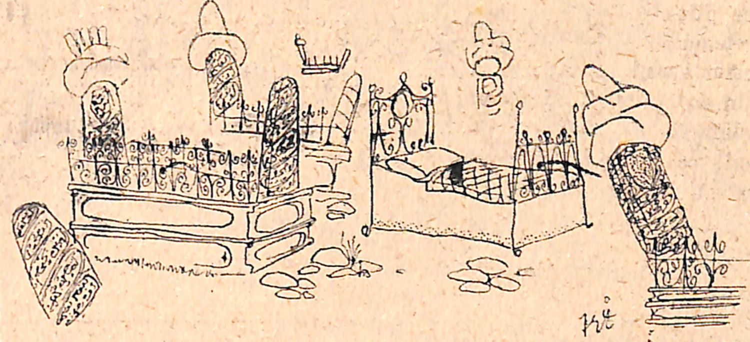
Karikatürist basının aracı haline getirilmiştir. Günlük siyaset ve magazin, karikatüristin elini kolunu bağlamış bulunmaktadır. Artık karikatürist, siyaset ve magazin üstüne espri bulmaktan karikatür hakkında düşünmeğe vakit bulamaz hale gelmiştir. «Bize Göre» sayfasının önemi burada ortaya çıkıyor. «Bize Göre» sayfası günlük siyaset ve magazin çarkından usanan, karikatüristlerin karikatürde bir yeniliği gerçekleştirmek amacıyla kurdukları bir sayfadır. Bu yolda düşünmek ve çalışmak istiyen her karikatüriste seve seve yer açıyoruz. Böylece bize göre sayfası karikatürümüzde yeniliği temine çalışan özel bir köşe haline geliyor.

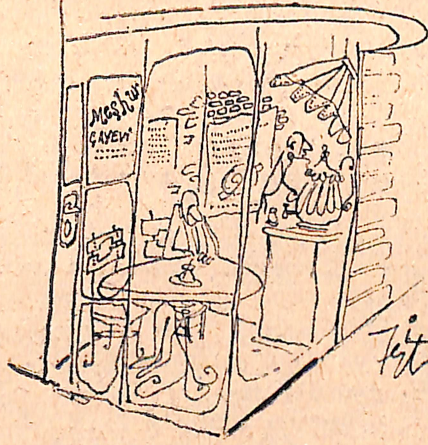
Her yeni hareket kendisine bir okuyucu kitlesi hazırlamak zorundadır. Yenilik anlaşılınca insanı daha ileri bir zevke ulaştırır. Ancak anlaşılmıyan bir yenilik sıkıcı olur. Bunun için okuyucularımızdan ilgi bekliyoruz.

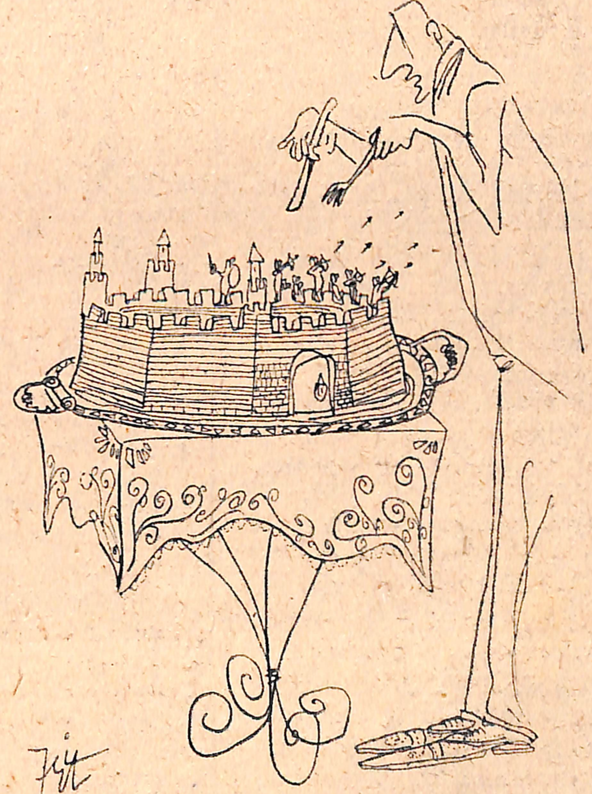
Konuşmalar bittiği zaman neler yapmak istediğimiz az çok ortaya çıkacaktır. Bunun yanında neler yapabileceğimiz ise sadece karikatürlerimizden anlaşılabilir.

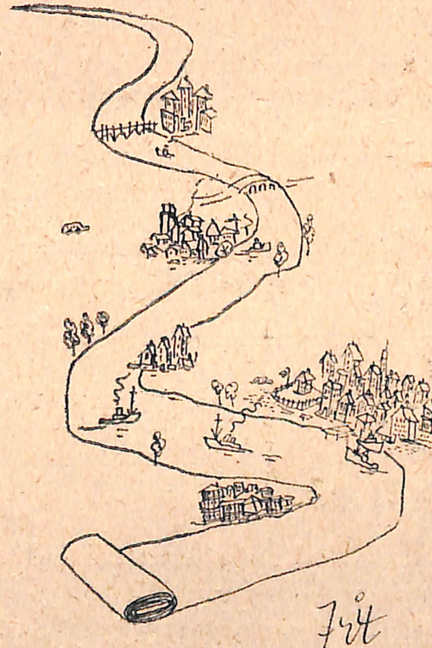
«Bize Göre» yi bu anlayışla sizlere sunuyoruz

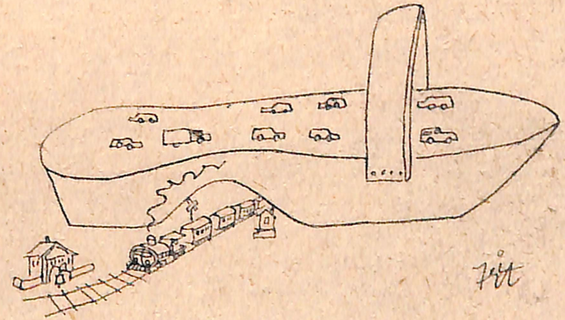
bize göre

Açık teşekkür !

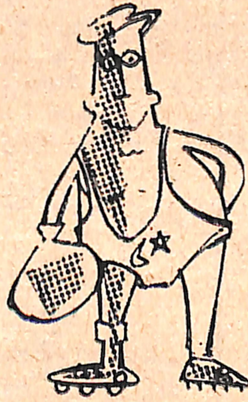
Geçen pazar günü ...... stadındaki maçta uhdeme verilen hakemlik görevini kemafissabık büyük bir vukuf ve dürüstlükle yapmakta iken kazara vermiş olduğum bir penaltıcık üzerine, ötedenberi takdirkârı bulunduğum yüksek ve asil heyecanlarını bu vesileyle de hakkımda esirgemeyen seyircilere, verdiğim kararın yanlışlığını yüzüme vurmak gibi muaşeret âdabına yakışmıyacak bir hareketten çekinerek görüşünü sadece mütemadiyen bayrak sallamakla ihzar eden yan hakemi arkadaşlara, haksızlık karşısında asabiyete kapıldığı halde şiddet istimal edecek yerde tecavüzünü sadece lisanen ifa eden faziletli takım kaptanına,

başıma taş, gazoz şişesi gibi sert maddeler yerine çamur ve tükürük gibi yumuşak şeyler fırlatarak ciddi mecruhiyetimin vukuuna mâni olmak gibi ince düşüncelere sahip futbolculara, beni büyük bir misafirperverlikle korumak tedbirlerini sağlamış bulunan stad idaresine, muhafaza vazifesini tam bir başarı ile sonuna kadar kahramanca gören şehrin jandarma, emniyet, belediye, kolcu ve bekçi teşkilâtına, penaltıyı dışarı atarak beni muhakkak bir ölümden kurtaran alicenap oyuncuya, kapılarda saatlerce beni bekledikten başka, gece yarılarına kadar peşimi bir an olsun bırakmıyarak, oturduğum ve bulunabileceğim yerlere kadar beni musirren aramak nezaketinde bulunan sayın taraftarlara, bu münasebetle hakkımda dostane yazılar kaleme alan basın ailesine, ve nihayet bana ertesi maç için tekrar vazife veren Merkez Hakem Komitesine derin minnet ve şükranlarımın iblâğına memleketimizin en ciddi gazetesi «Akbaba» nın delâletini saygılarımla rica ederim.

Beynel-ilel hakem
O. Pişkin

SAYIM SUYUM YOK!

Stadlar, halkı nakil vasıtalarının eziyetine alıştıran en faydalı bir idman yeridir.

★

Zayıf bir «Teşkilât» idaresindeki sporcunun «teşekkülât» ı kuvvetli olamaz.

★

Futbolcuların mezar taşlarına yazılacak en doğru cümle şöyle olmalıdır: «Otuz yaşında öldü, altmış yaşında gömüldü».

★

Bazı yıldız sporcuları formdan düşüren —dedikleri gibi— «içkinin sarhoşluğu» değil «şöhretin sarhoşluğu» dur!

★

«En iyi hakem» oyuncuları değil, seyircileri idare etmesini bilen hakemdir.

★

Maçlar hakemler tarafından idare edildikçe hiçbir zaman kavga eksik olmıyacaktır.

★

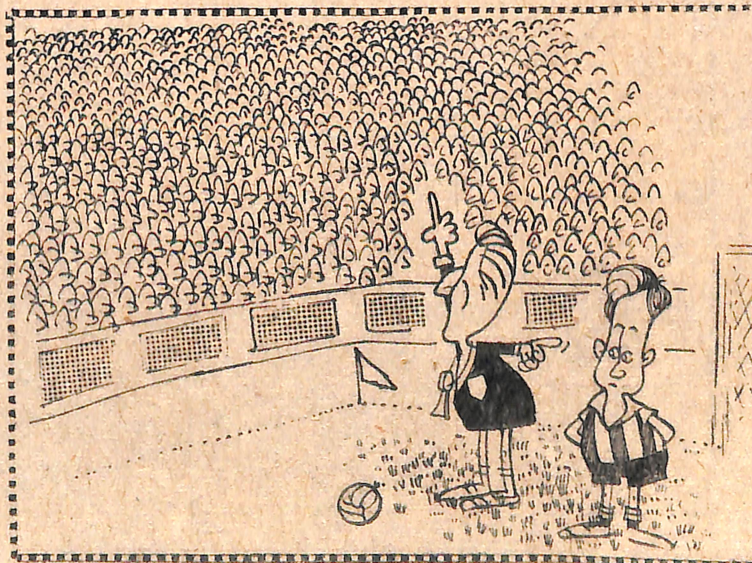
«Profesyonel» deyince, «para mukabilinde spor yapan» mânasını anlıyoruz. Peki, o halde «amatör» ne demektir?

★

Ruslar, dünyada tayyareyi ilk defa biz uçurduk diye iddia ediyorlar. Tayyareyi bilmeyiz ama, «balon» uçurdukları meydanda.

★

Güreş nizamında tuşla mağlûbiyet için iki omuzun birden yere değmesi şartı aksaktır. Bir kamburu böyle bir mağlûbiyete uğratabilir misiniz?

Demokrat hakem
— Bu oyuncunun sahayı terketmesini kabul edenler parmak kaldırsın!...

Haftanın Hikâyeleri

Galatasarayın ve Millî Takımın eski sol beki rahmetli «Domuz Ali» ile Beşiktaşın eski sağ açığı «İmam Hayati» 1928 Olimpiyadı hazırlıkları için Çekoslovakyada beraber bulunuyorlardı. İkisi de pek efendi ve samimi arkadaş oldukları halde bir ara münakaşa edip hiddetlendiler ve bu sırada «Hayati», «Ali» nin elini tuttuğu gibi ısırmak istedi. Bunu gören ve kafilede idareci bulunan «Mütevelli Mehmet» hemen müdahale ederek haykırdı:

— Aman «İmam» ne yapıyorsun?... «Domuz» eti yemek sana yaraşır mı?..

★

Değerli Hakem «Bedri Çakır» a minik oğlu sordu:

— Babacığım 2-3 daha kaç eder?..

— Beş eder...

— Dört etmez mi?

— Etmez...

— Peki sen ara sıra beşinci sayıyı saymazdın hani?..

★

Mağlûp takım taraftarı, o hafta maça gelmemiş kafadarı ile konuşuyordu:

— Çekmediğimiz kalmadı be kardeşim... Maç tam üç saat sürdü...

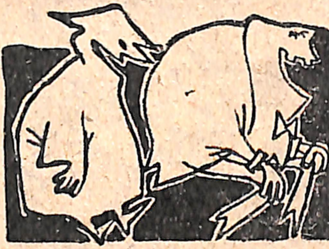
— Neee?... Nasıl olur?...

— Evet... Bir buçuk saat oyun seyrettik, birbuçuk saat de hakemi kapıda bekledik...

★

Beşiktaşlılar Eskişehire bir maça gidiyorlardı. Trenin penceresinden dışarısını seyredenlerden Kâmil, hat boyunca yorucu işler görmekte olan işçileri işaret ederek: «Çocuklar dedi, bakın ekmeklerini nasıl «taştan» çıkartıyorlar...»

Bunu işiten Gürcan: «Evet dedi, tıpkı bizim gibi... Yalnız şu farkla ki bizimkisi «Beşiktaştan».

MİLLETLER GÜLÜYOR

Nikiti Kruşçev'in elbisesi

ATLANTİK Paktı kumandanı General Alfred M. Gruenther şu hikâyeyi anlatmayı çok sever:

Kremlin'in hakiki patronu Nikita Kruşçev pahalı ve güzel bir kumaş almıştı... Bundan üç parçalı komple bir elbise yaptırmak istiyordu. Terzisine gitti. Adam ölçtü biçti ve bu kadar kumaşla yeleği çıkaramıyacağını isterlerse iki parçadan ibaret elbise dikeceğini söyledi. Fakat Nikita Kruşçev elbiseyi yeleğiyle beraber istiyordu. Diktirmekten vazgeçti ve kumaşını geri aldı. Bir müddet sonra Yugoslavya seyahatine çıktı. Kumaş da beraberinde idi. Zira bir defa da oradaki terzisine danışmak istemişti. Yugoslav terzi de ölçtü biçti ve bu kumaşla Nikita Kruşçev'in istediği elbiseyi derhal dikmeğe âmade olduğunu beyan etti. Kruşçev şaşırmıştı. Dayanamadı sordu:

— Nasıl olur! Hayret doğrusu. Moskova'daki terzim bu kadar kumaşın yeleği de biçmeğe yetmiyeceğini söylemişti.

Yugoslav terzi gülümsedi:

— Pek tabiî efendim, dedi. Siz orada, burada olduğunuzdan çok daha büyüksünüz!

(Amerikan)

— Vay kurnaz vaaay... Bizden evvel avlamış!

(Fransız)

Sahifesi!

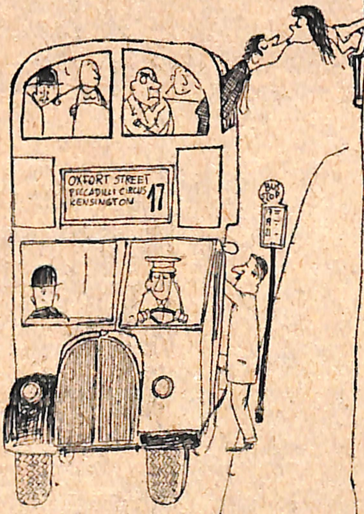
Büyük bir iş adamı idi. Bazı hukukî işleri için avukatını ziyaret etmiş, akıl danışmış, yazıhanesine dönüyordu. Yolda eski bir dostuna rastladı. Adam ona nerden geldiğini sordu, beriki de vaziyeti anlattı. O zaman dostu:

— Birader, dedi. Sen akıllı ve zekî bir iş adamısın, böyle ufak tefek meseleler için ne diye avukat parası veriyorsun? Orada oturduğun müddetçe rafları dolduran hukuk kitaplarını görmedin di? İşte aradığın her şeyin cevabı orada! Onları aç oku ve bu parayı da başka yerde kullan değil mi?

İş adamı gülümsedi:

— Evet. Çok doğru; ama avukatım cevapların kaçıncı sahifede olduğunu biliyor.

(Alman)

Londra'da otobüs safası!...

(İngiliz)

Teşekkür mektubu

Çocuklar da, kediler ve kadınlar gibi nankördürler; meselâ hediye almağa bayılırlar da o hediyeye teşekkür etmek akıllarından geçmez.

Küçük Jo da böyle idi. Martın 25 inde birden hatırladı ki büyük babasının kendisine noelde hediye ettiği bisiklete bir teşekkür dahi etmemişti. Derhal eline kalemi kâğıdı aldı ve şöyle bir mektup yazdı:

«Sevgili büyük babacığım,

Bana hediye ettiğin güzel bisiklet için sana teşekkür etmekte çok geciktim. Ne kadar darılsan haklısın ve eğer gelecek cuma, yaş günümü hatırlamazsan bu bana müstahaktır.»

(İngiliz)

YAZISIZ!

(Alman)

Kuvvet ilâcı!

Genç ve yeni evli bir çift, çekingen adımlarla eczaneye girdiler, genç kadın:

— Yeni doğacak bebeğimiz için bir kuvvet ilâcı almak istiyoruz, dedi. Acaba sizde var mı?.

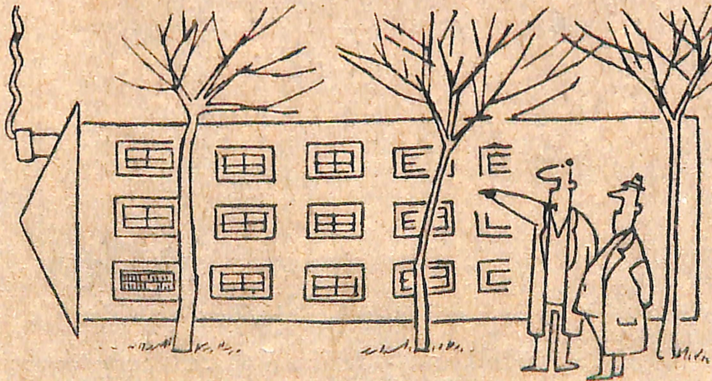
Eczacı:

— Tabii, dedi. Şu marka çok iyidir... Bebeğinizi kuvvetli yapar...

Genç kadın tekrar çekinerek:

— Peki ama diye sordu. Bunu kim alacak? Ben mi kocam mı?

(Fransız)

— Asansör fiatları o kadar pahalı ki, apartmanı böyle yaptırdım!

(İtalyan)

Ernie Ford!

Ernie Ford anlatıyordu:

— 6 - 7 yaşlarındaydım. Babama, erkeklerin birden fazla kadın almalarının niye yasak edildiğini sordum. Babam o zaman gülerek omuzumu okşadı ve «Oğul dedi. Sen de benim yaşıma gelince; kendini korumaktan âciz olan kimseleri kanunun koruduğunu öğreneceksin.»

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 41 —

— Sizin buradaki teşkilâtımızla alâkadar olmanızı kim tensip etti?

— Şey, efendimiz... İttihat ve Terakki Cemiyeti muhteremesi.

— Evet, malûm! Lâkin buradan inha eden kimdir?

— Kimse değil, sebebi devletim.. Kendim bizzat müracaat ettim. Mağdurini siyasiyeden olduğum için...

— Siz mi mağdurini siyasiyedensiniz? Yalan söylüyorsunuz!

— Estağfurullah nuru aynım! Yalan söylüyorsam, şu iki gözüm çıksın!. Neden yalan söyliyecekmişim? Huzuru devletinizde yalan...

— Susunuz!

— Susayım, mirim! El emrü fevkaledep!.

İzzeti Efendi, suya düşmüş tazı gibi titriyordu. Oturduğu sandalyenin üzerinde der top olmuş, nerede ise yere çökecekti.

Safder Bey, kaşlarını çatmış devam ediyordu:

— Merkezi umumiyi iğfal etmişsiniz.

— Hâşâ!

— İğfal etmişsiniz diyorum... İşte o kadar! Siz burada irtikâp ve irtişanızdan dolayı vergi kitabetinden azledilmiş, münafık, hilekâr, mürai bir adam olarak şöhret almışsınız. Abdülhamide casusluk edermişsiniz. Canlar yakmışsınız... İşret edermişsiniz... Daha sayayım mı?

— Velinimetim... düşmanlarım...

— Ben onu bunu bilmem. Badema cemiyetle alakanız yoktur. Mühürle evrakı bana teslim ediniz.

— Mühürle evrak bende değil.

— Ya, kimde?

— Hâdisei malûme esnasında kulüpte kaldı... Ne olduğunu bilemiyorum.

— Bulacaksınız! Size nihayet, iki gün mühlet veririm.

— Sebebi devletim! Ayak türabınız olayım!. Merhamet buyurun!.

— Ne istiyorsun?

— Bu ferman buyurulan şeyleri abdi âciz nereden bulayım?

— Niçin muhafaza altına almadın?

— Vakit oldu mu a devletlim?

— Kendini gizlemeğe vakit buldun da, sana mevdu olan bir mühürle, bir iki dosyayı saklamağa elin değmedi mi? Haydi, ne ise!.. Ben aratır, buldururum...

Kendi yakasını gene de ucuz kurtardığından son derece memnun olan İzzeti Efendi, etek öpmek istedi. Lâkin Safter Bey hızla geriye çekilerek, oda kapısından çıktı, gitti.

İzzeti Efendi, hükûmet konağından ayrılırken, tabii halini gene bulmuştu. Doğruca Satılmışın evine gitti. Hacı Bey çarşıya çıkmış, lâkin damadı evde idi.

Vergi kâtibi kendini erkân minderinin üstüne atıverdi ve:

— Öf! dedi. Keratalar beni kızdırdılar... Az kaldı bir tarafıma iniyordu.

— Hayır ola? Gene ne oldu?

— Ne olacak? Hükûmetten geçerken, yeni kaymakamı bir tebrik edeyim, dedim. Yanına çıktım. Orada İttihat ve Terakki müfettişlerinden biri oturuyormuş. Mübahaseye tutuştuk... Lâf lâfı açtı. Ben de, malûm a, sözünü esirgeyen takımdan olmadığım için, açtım ağzımı, yumduk gözümü...

— Ey, sonra?

— Sonrası, bütün geçen hâdiselerin, cemiyetin gevşekliğinden, öteye beriye tâyin ettikleri ciğeri beş para etmez istibdat artığı hriflerin halk üzerinde yaptığı fena tesirlerden ileri geldiğini bağıra bağıra söyledim...

— O ne dedi?

— Ne diyecek? Hakikat inkâr edilir mi? Güneş balçıkla sıvanır mı, hiç?... Sustu. Derken bir aralık, bu hâdise faillerini asacağız... demez mi?.

— Ey?

— Eysi, o zaman gözüm döndü, işte! Ben bilirsin ki şiddet tarafdarı olmakla beraber, ifrattan daima ihtiraz ederim. Gene ağzıma geleni söyledikten sonra, kaymakamın masasından bir kâğıt çektim, derhal istifamı yazıp müfettiş olacak herifin eline tutuşturdum. Arkamdan, türlü diller döktü... yalvardı, yakardı... Eteğime sarıldı amma, nafile! Şimdiden sonra İzzetiyi fenerle arayıp bulsunlar!... Geçmiş ola!...

— Ülen! İyi etmedin be İzzet!

— Yoo! Ben dünyada her şeye boyun eğerim, lâkin kanaatlerimi, haysiyetimi hiçbir şeye feda edemem!. Ben bu uğurda zindanları bile göze almış adamım!

Zavallı Satılmış bu palavralara inanmıştı. Ve, içinden, daha ziyade irticaa meyyal olduğundan, İzzeti Efendiye karşı, gönlünde yeniden muhabbet uyanmıştı.

— İyi ettin, dürzülere! dedi. Senin gibi efendiden adama da yakışan bu iri, İzzet!

Lâkin, vergi kâtibi fena üzülüyordu. Bu, nereden ve kimden geldiği belli olmayan darbe son kalkınma ümitlerini de silip süpürmüştü. Kasabada büyük bir mevki tutmağa, hatırını saydırmağa, başlamışken şimdi tekrardan eski durumuna düşüyordu. Çoktanberidir, kendini mebusluğa, mebusluk hayaline alıştırmıştı. Bu hayal de birdenbire yok oluveriyordu. Gene kupkuru bir İzzeti Efendi oluvermek, şunun bunun koltuğuna sığınıp, gölgesinde yaşamak; kahve, meyhane köşlerinde pineklemek, rızkını şüpheli işlerden beklemek nefsine çok ağır gelecekti. Halbuki neler ummuştu! Bir kere Ayasofyadaki mebusan meclisine kapağı atsaydı, dört yıllık bir devrede çevirmedik dolap bırakmıyacak, nüfuzunu, yahudi sermaye işletir gibi işletecekti. İstanbulda konak, Boğaziçinde yalı, Adada köşk, burada çiftlik sahibi olacak, Rum metres tutacak, Beyoğlundaki eğlence yerlerinin cıcığını çıkaracaktı. Ve sade bununla da kalmıyacaktı... Kayıracağı dostları rayesinde, kendisine her dairede bir kuvvetli el temin ederek istikbali de emniyet altına alacaktı.

Bütün bunlar, bir anda mahvolmuştu. İzzeti Efendi nasıl yanmasın?.

Bununla beraber, çıkmadık canda ümit vardır diye birazcık teselli bulmağa çalışıyordu. Şimdilik, Satılmışın dostluğunu istismar etmekten, onu ileriye sürmekten başka yapacak bir şey yoktu.

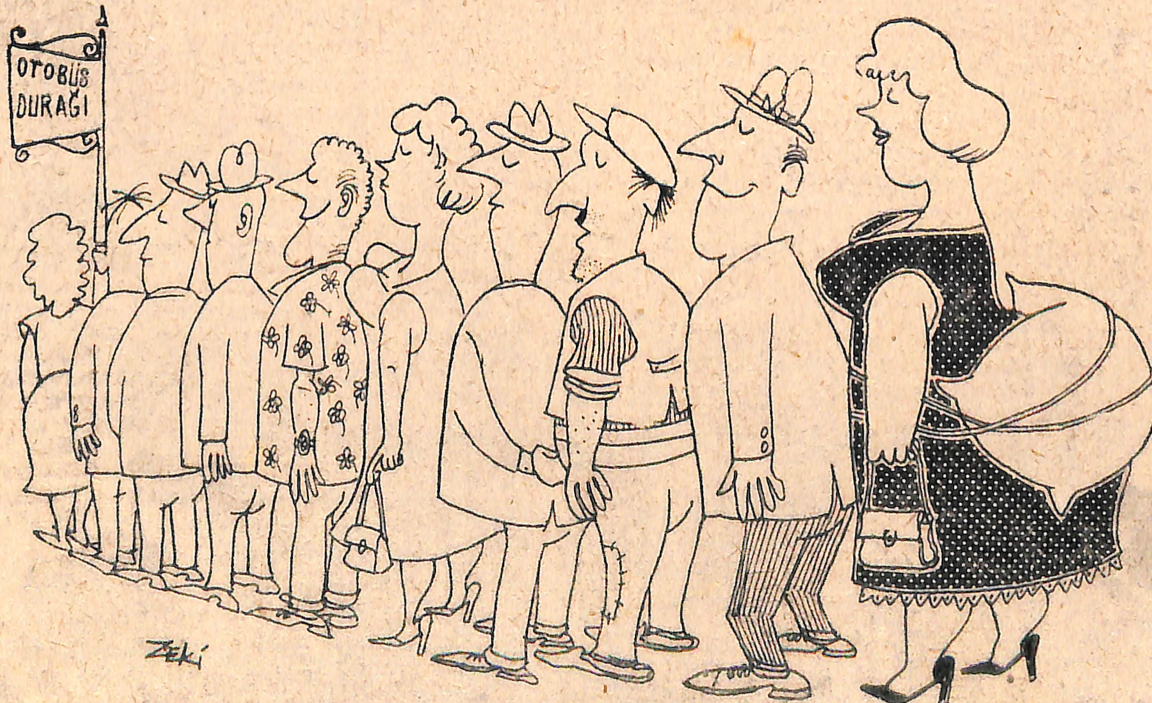
İzzeti Efendi buna karar vermişti...

ÜÇÜNCÜ FASIL

Dan, dada... Dan, dan dada... Dan, dan!...

— Çocuklar! Bir davul sesi var... Baksanıza, nedir?

(Devamı var)

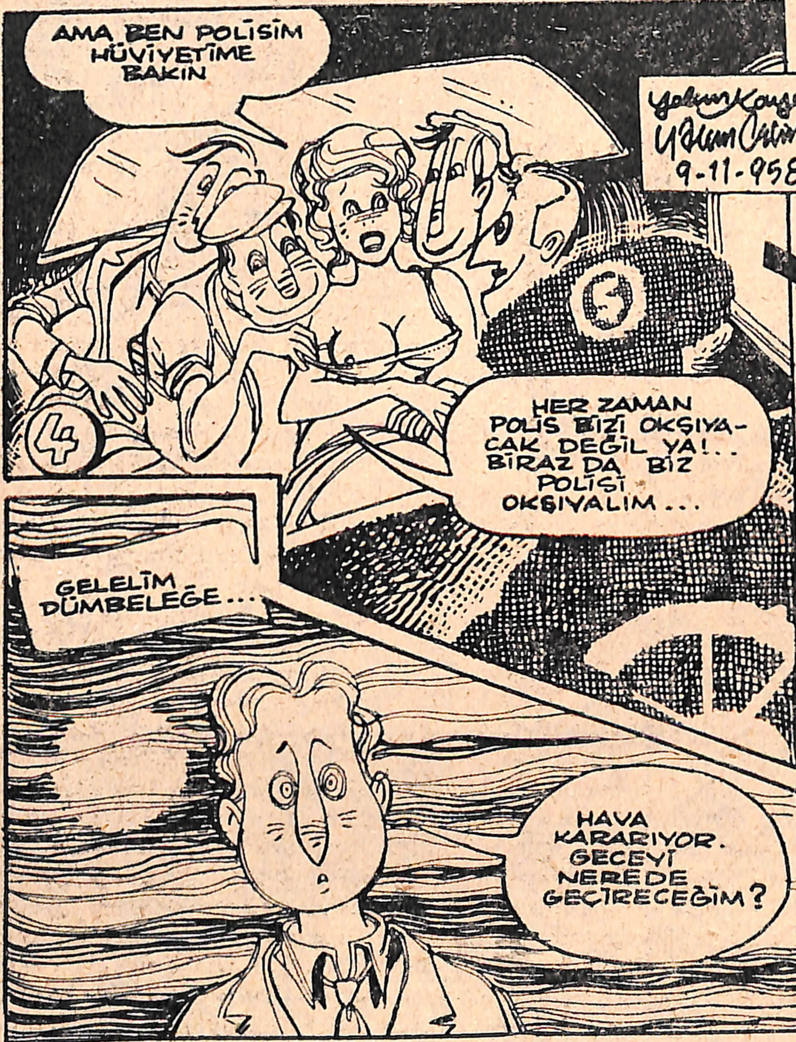

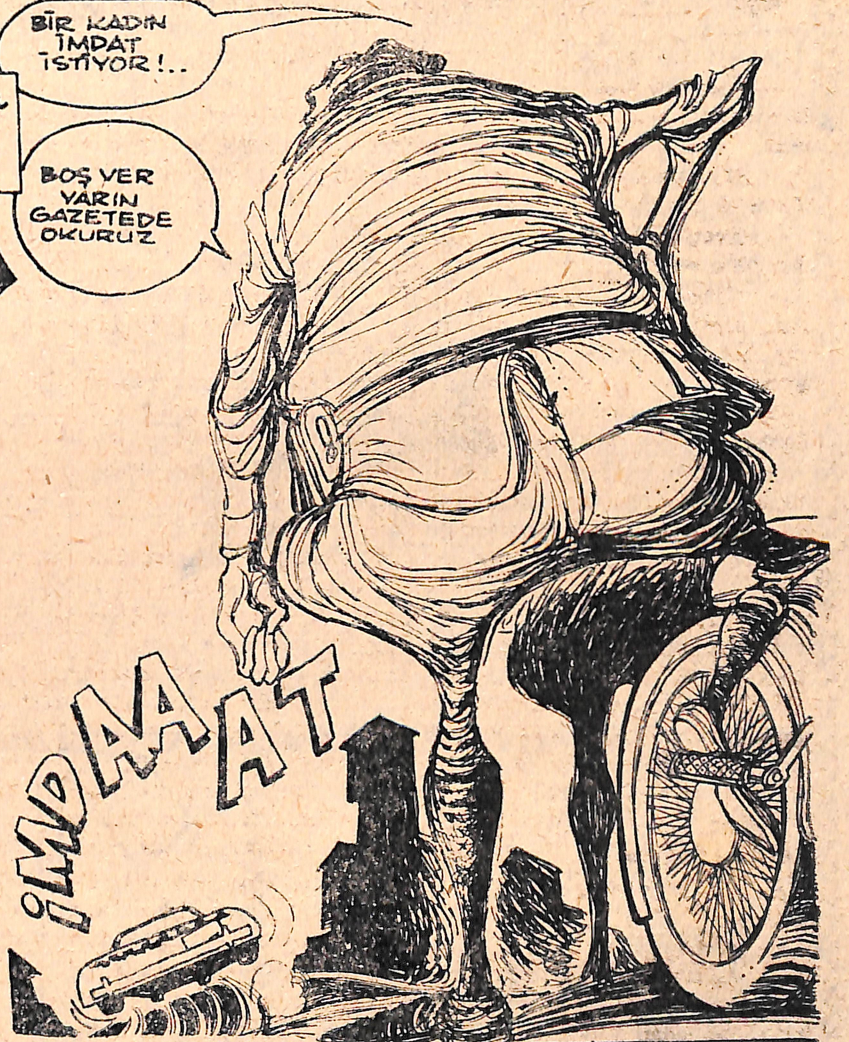
YAZISIZ!

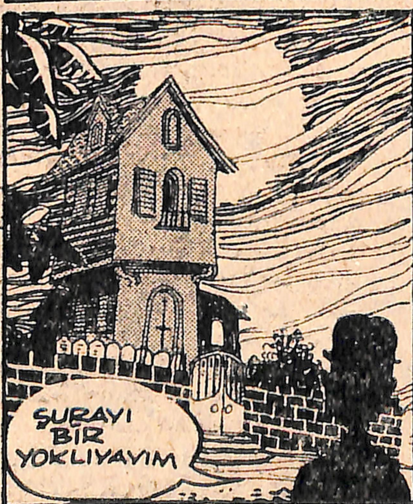
Yazan Yalçın Kaya

ZEMBEREK ile DÜMBELEK

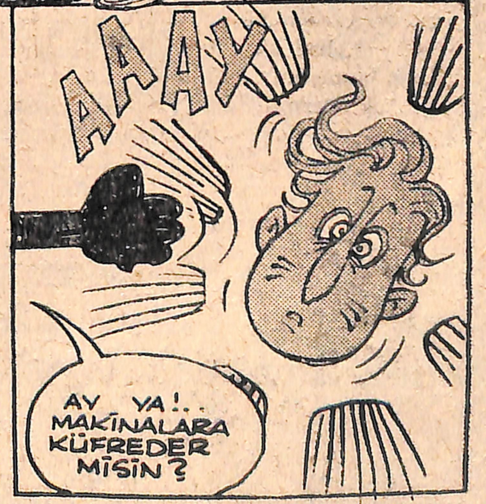
Çizen Yalçın Çetin

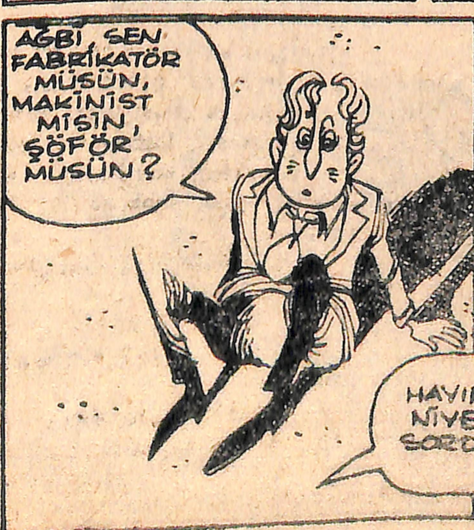

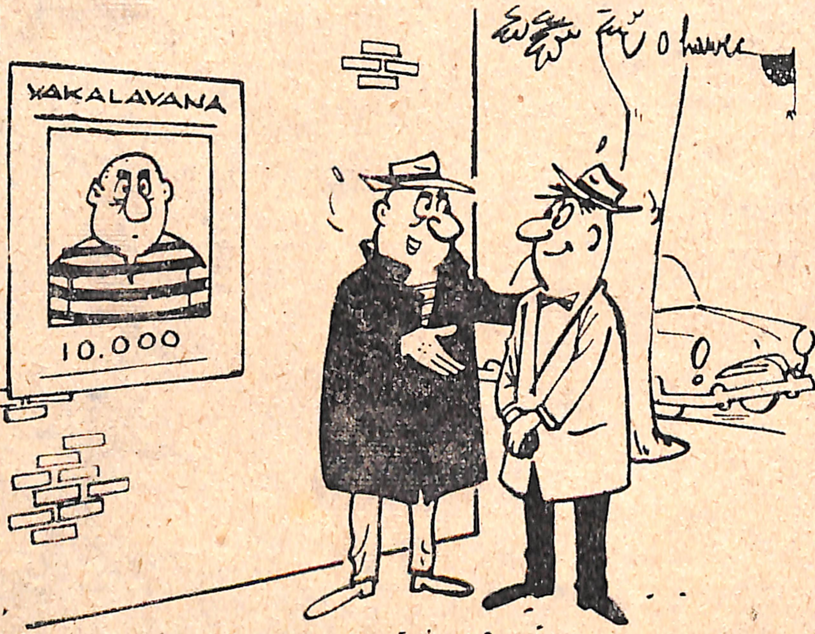

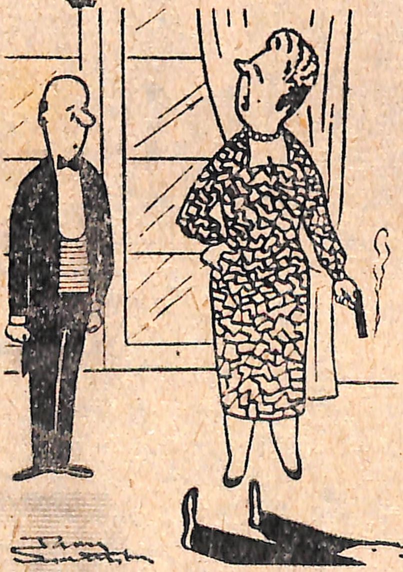
DÜNYA Karikatürleri

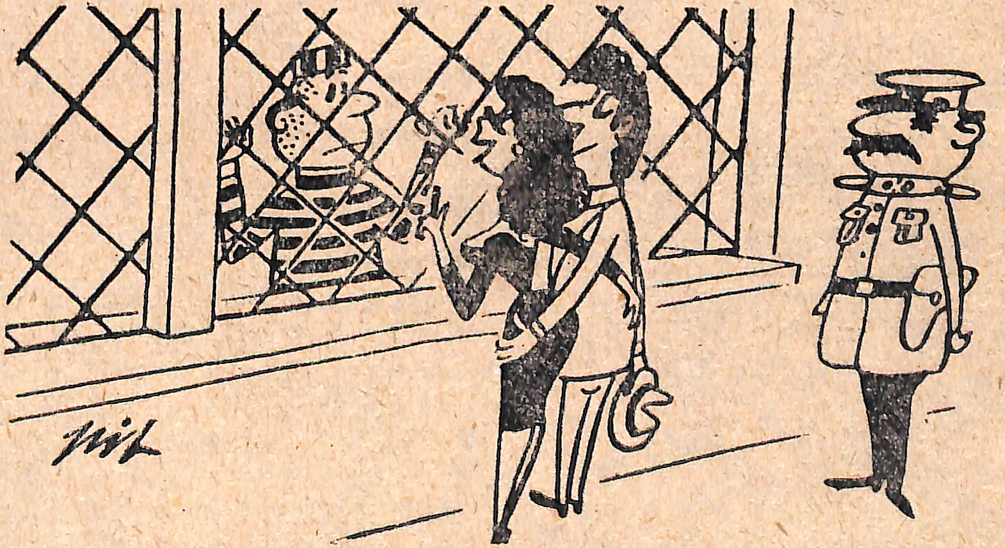
- Sen beni yakalat, onbin lirayı al... sonra ben kaçarım parayı paylaşırız!..

- Doktor, 21 numaradaki deli dün gece yatak odama girdi.
- Yaaa... Akıllandı demek, hemen taburcu edelim!..

-Sofrayı bir kişilik hazırla!.

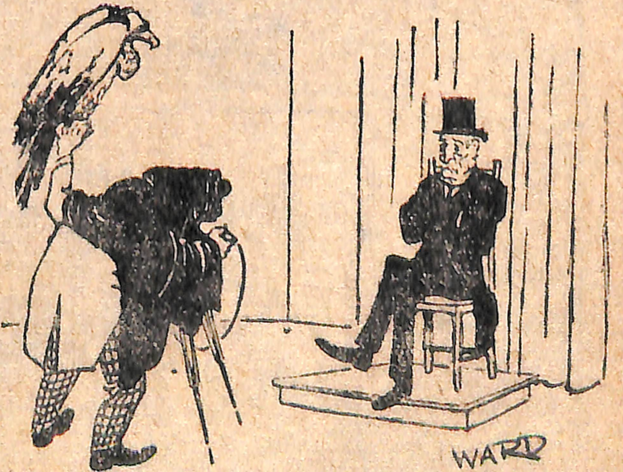

- Hiç merak etme kocacığım, görüyorsun, avukatımız vaziyeti gayet iyi kavradı!..

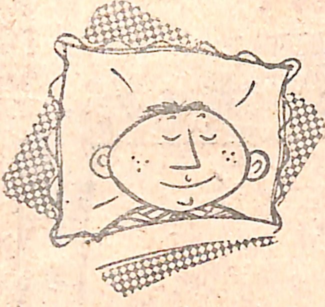

- Ooo... merhaba sıfırcı marko!..

-Dikkat, şimdi küçük kuş çıkacak!..

Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,
ölüme, yangına, kazaya
karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve
hizmetinizdedir!

Sahibi:
YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden
Kadri YURDATAP

Hazırlıyan :
Selâmi M. YURDATAP

1958
YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

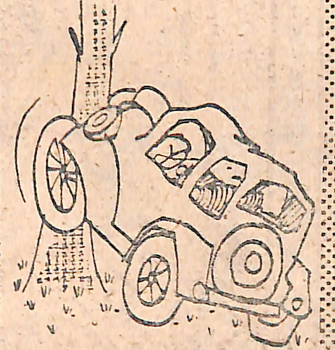
4 MİLYON 405.000 LİRA

SÜMERBANK

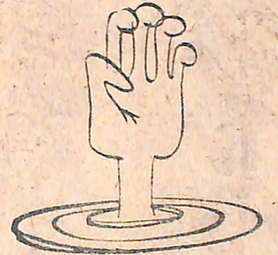
Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

YANGINA

KAZAYA

ÖLÜME
KARŞI İLK YARDIM

Anadolu Sigorta

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 6
Belediye - İstanbul
Telefon : 22 18 11

Abone Seneliği 50
altı aylığı 25 Lira

AKBABA

İşte bemin yeni daktilom... O söyler, sen yazarsın!..